DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II Warszawa, dnia 10 maja 1947 r. Nr 4

Treść:

34

DEKRET

z dnia 23 stycznia 1947 r.

o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Odpadkami użytkowymi w rozumieniu dekretu niniejszego są:

1) wszelkie porzucone lub nie nadające się do dalszego użytkowania przez posiadacza przedmioty zużyte, zepsute, zniszczone lub uszkodzone;
2) resztki surowców i innych materiałów, pozostające w zakładach pracy, a nie znajdujące w nich dalszego produkcyjnego zastosowania;
3) uboczne produkty poubojowe, których wyodrębnienie i przerób podyktowane jest względami racjonalnego wykorzystania.

Art. 2. Celem należytego gospodarczego wykorzystania odpadków użytkowych Rada Ministrów może:

1) w stosunku do poszczególnych ich rodzajów w drodze rozporządzeń nałożyć na osoby fizyczne i prawne obowiązek zabezpieczenia przed zniszczeniem oraz zaofiarowania ich do zbiórki w sposób i na warunkach, ustalonych w rozporządzeniu;
2) wprowadzić obowiązek uzyskiwania koncesji na dokonywanie zbiórki odpadków użytkowych, nie podlegających wyłączności, przewidzianej w art. 3 pkt. 2), ustalać warunki udzielania, wygasania i cofania koncesji oraz wskazywać władze właściwe do orzekania w tym przedmiocie.

Art. 3. Minister Przemysłu w odniesieniu do odpadków, wymienionych w pkt. 1) i 2) art. 1, zaś Minister Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w odniesieniu do odpadków, wymienionych w pkt. 3) art. 1, mogą w stosunku do poszczególnych ich rodzajów w drodze rozporządzeń:

1) regulować obrót, sposób zbierania, obróbki, sortowania, konserwowania, przechowywania, znakowania i przewozu odpadków użytkowych;
2) powierzyć gospodarowanie odpadkami użytkowymi osobie prawnej prawa prywatnego lub publicznego na zasadzie wyłączności w odniesieniu do grup lub poszczególnych odpadków użytkowych na terenie całego Państwa lub poszczególnych jego obszarów.

Art. 4. Dokonywanie obrotów odpadkami użytkowymi przez osoby lub instytucje, które nie uzyskają odnośnych uprawnień na mocy art. 2, jest zabronione.

Art. 5. Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego dekretu i rozporządzeń, wydanych na jego podstawie,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 300.000 zł, bądź jednej z tych kar.

Do orzekania właściwe są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

(Dz. U.R.P. z dn. 22.III.1947 r. Nr 27, poz. 105).

35

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o częściowej zmianie prawa górniczego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W prawie górniczym z dnia 29 listopada 1930 r. wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U.R.P. z 1930 r. Nr 85 ,poz. 654, Dz. U. R.P. z 1938 r. Nr 91, poz. 627 i Dz. U.R.P. z 1946 r. Nr 2, poz. 15) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 1. (1) Następujące minerały, znajdujące się w swych naturalnych złożach nie są związane z prawem własności gruntu i podlegają woli górniczej, tj. mogą być przedmiotem własności górniczej, nadawanej każdemu pod warunkami, przepisanymi w prawie niniejszym:

1) na całym obszarze Państwa:

a) rad, złoto, platyna, rtęć, kobald, cyna, arsen, antymon, mangan, glin, chrom, molibden tytan, wanad i wolfram, bądź w stanie rodzimym, bądź jako rudy, nadające się do technicznego uzyskiwania z nich metali,
b) minerały, nadające się do technicznego wydobywania z nich siarki,
c) minerały fosforowe, zdatne do przeróbki na nawozy sztuczne,
d) glinki i łupki ogniotrwałe od 26 stożka Saegera wzwyż,
e) nadające się do wyrobów ogniotrwałych bezpostaciowe i drobnokrystaliczne kwarcyty i łupki kwarcytowe.
f) magnezyty, kaoliny, grafit i kreda;

2) na całym obszarze Państwa, z wyjątkiem województwa poznańskiego, pomorskiego, szczecińskiego i wrocławskiego — węgiel brunatny;

3) na obszarze ustalonym w drodze rozporządzenia, wydanego przez Ministra Przemysłu w porozumieniu z Ministrem Odbudowy — gips.

(2) Następujące minerały, znajdujące się w swych naturalnych złożach, nie są związane z prawem własności gruntu i są zastrzeżone na rzecz Państwa, tj. mogą być przedmiotem własności górniczej nadawanej jedynie Państwu:

11) na całym obszarze Państwa:

a) węgiel kamienny, antracyt i uran,
b) srebro, ołów, cynk, kadm, miedź, nikiel i żelazo — bądź w stanie rodzimym, bądź jako rudy z wyjątkiem żelaznej rud darniowych,
c) sól kamienna, sole potasowe, magnezowe, borowe i jodowe oraz solanki, nadające się do technicznego otrzymywania z nich soli kuchennej lub soli potasowych,

2) na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego, szczecińskiego i wrocławskiego — węgiel brunatny.

(3) Złoża węgla brunatnego na obszarach, określonych w ust. (2) pkt 2 niniejszego artykułu, oraz złoża srebra, ołowiu, cynku, kadmu, miedzi, niklu i żelaza, bądź w stanie rodzimym, bądź jako rudy z wyjątkiem żelaznej rudy darniowej, które w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu nie staną się przedmiotem własności górniczej Państwa, podlegają po upływie tego okresu woli górniczej, Jeżeli gospodarczy interes Państwa temu nie będzie się sprzeciwiał, może Minister Przemysłu w ciągu tego pięcioletniego okresu na wniosek Kuratora Państwowych Pól Górniczych zezwalać na poszukiwanie i uzyskiwania własności górniczej złóż minerałów, wymienionych w zdaniu poprzedzającym na zasadach ustalonych w prawie niniejszym dla minerałów, podlegających woli górniczej. Zezwolenia takie mogą dotyczyć całego obszaru Państwa lub jego części, jednego lub więcej minerałów, a także poszczególnych złóż i będą zaopatrzone w termin ważności oraz ogłaszane w Monitorze Polskim.

(4) Solanki mineralnych źródeł leczniczych nie podlegają przepisom ust. (2) niniejszego artykułu i stanowią przynależność własności gruntowej.

(5) Specjalne przepisy normują prawo własności co do minerałów bitumicznych (żywic ziemnych) i uprawnienia co do ich poszukiwania i wydobywania.

(6) Pozostałe minerały znajdujące się w swych naturalnych złożach są przynależne do gruntu i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej".

2) Tytuł Rozdziału I Działu V otrzymuje brzmienie:

„O odstąpieniu gruntu, piasku i innych materiałów podsadzkowych oraz wody na potrzeby zakładu górniczego, jako też o innych ograniczeniach praw właściciela lub posiadacza gruntu".

3) Dotychczasowy art. 81 oznacza się jako art. 81a.

4) Przed art. 81a dodaje się w Rozdziale I Działu V nowy art. 81 o brzmieniu:

„Art. 81. (1) Grunty rolne, leśne, lasy i inne grunty położone w obrębie pól górniczych służą przede wszystkim potrzebom górnictwa w ramach planu zagospodarowania przestrzennego kraju. Zmiany rodzaju i sposobu użytkowania, powodujące istotne przekształcenie gospodarczego charakteru tych gruntów, oraz wznoszenie lub przebudowa trwałych budowli albo innych urządzeń, dla których wzniesienia, wykonania lub przebudowy potrzebne jest zezwolenie władzy, wymagają zgody władzy górniczej. Odmowa wymaganej w niniejszym ustępie zgody, nie daje właścicielowi gruntu uprawnień określonych w art. 102.

(2) Grunty wymienione w ust. (1) stanowiące własność Państwa nie mogą być oddane na własność lub w posiadanie osób trzecich bez zgody władz górniczych.

(3) Grunty wymienione w ust. (1), o ile stanowią własność Państwa lub znajdują się w zarządzie państwowym, Minister Przemysłu może przejąć w całości lub w części w zarząd i użytkowanie na czas ich eksploatacji górniczej. Minister Przemysłu oznacza grunty w porozumieniu z ministrem, w którego zarządzie one się znajdują, oraz oznacza termin ich przejęcia w zależności od potrzeb terenowych górnictwa. Minister Przemysłu może przekazać podległym sobie organom, instytucjom lub przedsiębiorstwom zarząd i użytkowanie przejętych gruntów.

(4) Przepisy ust. (1) i (3) nie naruszają uprawnień władz planowania przestrzennego".

5) W art. 82:

a) w ust. (1) wyrazy: „oraz pod sady, ogrody i parki i na grunta w promieniu sześćdziesięciu pięciu metrów" zastępuje się wyrazami: „oraz na grunty w promieniu dwudziestu metrów",
b) ust. (2) skreśla się:
c) dotychczasowy ust. (3) oznacza się jako ust. (2.

6) W art. 95 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Jeżeli dla robót górniczych potrzebne jest zastosowanie podsadzki mechanicznej, właściciel gruntu położonego w obrębie pól górniczych obowiązany jest odstąpić właścicielowi pola górniczego dla powyższego celu za odpowiednim wynagrodzeniem prawo wydobywania na swym gruncie piasku i innych nadających się do podsadzki mechanicznej materiałów. Taki sam obowiązek ciąży na właścicielu gruntu, położonego poza obrębem pól górniczych, jeżeli istnienie piasku i innych nadających się do podsadzki mechanicznej materiałów na tym gruncie zostanie stwierdzone przez Państwowy Instytut Geologiczny. Obowiązek ten nie ogranicza właściciela bądź posiadacza gruntu w prawie wydobywania piasku lub innego materiału podsadzkowego dla potrzeb własnego gospodarstwa domowego i rolnego".

7) W art. 99 dodaje się nowe ustępy (5) i (6) o brzmieniu:

„(5) Właściciel pola górniczego nie odpowiada za szkody, które powstały we własności gruntowej i jej przynależnościach wskutek robót górniczych (ust. 1), jeżeli własność nieruchomości po dniu 22 lipca 1944 r. została przez Państwo przeniesiona na rzecz osób trzecich. Właściciele tych nieruchomości mogą w terminie do dnia 1 października 1947 r. ubiegać się o oddanie im w miejsce dotychczasowych gruntów innych gruntów odpowiedniej wartości poza obrębem pól górniczych według szczegółowych przepisów, które określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Właściciel pola górniczego nie odpowiada za szkody, które powstały przed dniem 1 stycznia 1947 r. we własności gruntowej i jej przynależnościach wskutek robót górniczych (ust. 1), jeżeli własność nieruchomości należy do Państwa. Rozporządzenie Rady Ministrów ustali zasadę i zakres odpowiedzialności oraz tryb postępowania w sprawach szkód górniczych powstałych po dniu 1 stycznia 1947 r. we własności gruntowej i jej przynależnościach stanowiących własność Państwa".

8) W art .102:

a) dotychczasowe ustępy (2), (3), (4), (5) i (6) oznacza się odpowiednio jako ustępy (3), (4), (5), (6) i (7),
b) dodaje się nowy ust. (2) o brzmieniu:

„(2) Jeżeli na czynności przewidziane w art. 81 ust. (1) potrzebne jest zezwolenie z mocy innych jeszcze przepisów, wówczas właściwa z mocy tych przepisów władza powinna przed udzieleniem zezwolenia uzyskać zgodę władzy górniczej".

9) W art. 109 ust. (2) dodaje się zdanie trzecie o brzmieniu:

„Przepisy art. 102 ust. (2) stosuje się odpowiednio".

10) W art. 111 powołanie „art. 109 ust. (1)" zastępuje się powołaniem: „art. 109 ust. (1) i (2)".

11) W art. 290:

a) w ust. (1) zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Na całym obszarze pokrytym wyłącznościami górniczymi należącymi do Państwa nadaje się Państwu własność górniczą co do węgla kamiennego bez obowiązku dokonania odkryć rzeczonego minerału",

b) dotychczasowy ust. (2) oznacza się jako ust. (3),
c) dodaje się nowy ust. (2) o brzmieniu:

„(2) Własność górniczą co do węgla kamiennego nadaje się Państwu również na obszarze pokrytym wyłącznościami górniczymi nie należącymi do Państwa z chwilą ich wygaśnięcia. Przepisy ust. (1) stosuje się odpowiednio".

Art. 2. (1) Ciężary wieczyste wymienione w art. 296 ust. (1) i (3) prawa górniczego ulegają umorzeniu. Rozporządzenie Ministra Przemysłu wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu ustali zasady obliczenia i termin wypłaty odszkodowania za te ciężary oraz tryb postępowania.

(2) Odszkodowanie nie służy, jeżeli właścicielem gruntu jest Państwo, jak również w przypadku, gdy własność tych gruntów przeszła od Państwa po dniu 22 lipca 1944 r. na osoby trzecie.

Art. 3. (1) Właścicielom istniejących w dniu 12 lutego 1946 r. zakładów wydobywania minerałów, wymienionych w art. 1 ust. (1) pkt. 1 lit. d), e) oraz f) prawa górniczego w brzmieniu niniejszego dekretu, którzy złożyli już zgłoszenia odkrycia wraz z prośbą o nadanie pola górniczego na te minerały, obejmującego w całości lub w części wymienione zakłady, lub złożą je w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, pozwala się prowadzić te zakłady w granicach dotychczasowych uprawnień do czasu ostatecznego załatwienia tych zgłoszeń i próśb. Administracyjny i techniczny nadzór nad tymi zakładami przysługuje właściwym władzom górniczym.

(2) W razie zbiegu podań o nadanie pola górniczego wymienionego w ust. (1) przysługuje pierwszeństwo podaniu Kuratora Państwowych Pól Górniczych, złożonemu przed upływem określonego w ust. (1) trzymiesięcznego terminu.

(3) Właściciele zakładów wymienionych w ust. (1) obowiązani są sporządzić plany robót eksploatacyjnych, wykonanych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, i plany te do dnia 31 grudnia 1947 r. przedłożyć właściwemu urzędowi górniczemu. Plany powyższe, które w myśl przepisów prawa górniczego powinny być wykonane przez mierniczego górniczego, mogą być w okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. wykonane przez mierniczych przysięgłych lub osoby, które przed wejściem w życie niniejszego dekretu wykonywały takie czynności w myśl obowiązujących przepisów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu w porozumieniu z Ministrami: Leśnictwa, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 31 grudnia 1946 r. Równocześnie traci moc obowiązującą dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie prawa górniczego (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 15).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Komunikacji
Wincenty Jastrzębski

(Dz. U.R.P. z dn. 11.III.1947 r. Nr 24, poz. 93).

36

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1947 r.

w sprawie obrotu i gospodarowania ubocznymi produktami poubojowymi.

Na podstawie art. 1 pkt. 3 i art. 2 pkt. 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ubocznymi produktami poubojowymi

w rozumieniu art. 1 pkt. 3 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 105) są:

1) pochodzące ze zwierząt poddanych urzędowemu zbadaniu, z których mięso uznane zostało za zdatne do spożycia:

a) gruczoły wewnętrznego wydzielania i inne organy, a mianowicie: trzustka, jajniki, jądra, tarczyca, grasica, przysadka mózgowa, ciałka żółte, nadnercza, mlecz pacierzowy, przytarczyszki, szyszynka, gruczoły łzowe, łożysko, woreczki żółciowe, ścięgna, żółć, kamienie żółciowe, gruczoły krokowe,

b) przełyki, żołądki wieprzowe, żołądki cielęce, jelita, pęcherze;

2) tłuszcze techniczne, a mianowicie: łój otokowy bydlęcy, a nadto inne tłuszcze zwierzęce, nie nadające się do spożycia, a pochodzące z rzeźni i fabryk przetworów mięsnych;

3) kości odpadkowe, racice, rogi, kopyta, części nóg bydlęcych ze stawem skokowym i odpadki skór;

4) szczecina, włos koński, kiście ogonowe, uszy bydlęce i końskie;

5) krew techniczna.

§ 2. Właściciel, posiadacz bądź każdy, kto w ich imieniu ubija zwierzę w rzeźniach i fabrykach przetworów mięsnych, z wyjątkiem osób dokonywujących uboju dla własnego gospodarstwa domowego, obowiązany jest zabezpieczyć przed zniszczeniem produkty poubojowe, wymienione w § 1, i zaofiarować je organizacji skupu za wynagrodzeniem, które ustala Minister Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

W przypadku, gdy osoby wymienione w ust. 1, nie są obecne przy uboju, obowiązki te ciążą na zarządzie rzeźni.

Minister Aprowizacji i Handlu upoważniony jest do określania sposobu wykonania obowiązku zabezpieczenia i zaofiarowania do skupu produktów poubojowych oraz zwalniania od tych obowiązków.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Zdrowia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Bieniek

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

(Dz. U.R.P. z dn. 22.III.1947 r. Nr 27, poz. 108).
poz. 108).

37

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych a co do §§ 10 — 22 nadto w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 2, art. 21 ust. 3, art. 32 ust. 3, art. 40 ust. 2, art. 49 i 50 zdanie drugie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128) oraz art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołanie w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca

1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128).

Do art. 5 ust. 2.

§ 2. 1. Osoby wymienione w art. 5 ust. 2 nie przestają być podatnikami również w przypadku wydzierżawienia gospodarstwa rolnego.

2. Jeżeli właściciel gospodarstwa rolnego jest nieobecny lub nieznany z miejsca pobytu, obowiązek podatkowy ciąży na faktycznym posiadaczu gospodarstwa rolnego, który korzysta z gospodarstwa jak właściciel.

Do art. 6.

§ 3. Objęcie w posiadanie zachodzi nie tylko w przypadku, gdy nabywca uzyskał własność, lecz także w przypadku, gdy wprowadzenie w faktyczne posiadanie gruntu nastąpiło przed uzyskaniem własności.

Do art. 7 ust. 2.

§ 4. Jeżeli gospodarstwo rolne posiada niepełną ilość hektarów, przychód szacunkowy dla końcówki gruntów, obejmującej ułamek hektara, oblicza się stosunkowo do ilości arów. Części ara, wynoszące więcej niż 0,5, zaokrągla się wzwyż do pełnego ara; mniejsze części ara opuszcza się. Ogólną powierzchnię gospodarstwa rolnego, wynoszącego mniej niż ar, zaokrągla się przy wymiarze podatku do całego ara.

Do art. 7 ust. 7.

§ 5. Za jeziora uważa się wody zamknięte w rozumieniu art. 2 pkt. 3) ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U.R.P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 7 ust. 8.

§ 6. 1. Przy określaniu za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, komisja podatku gruntowego powinna kierować się zasadą, iż w każdym razie działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym, jeżeli różnica między przychodem faktycznym z tych działów a przychodem szacunkowym, obliczonym na podstawie norm przychodowości gruntów z tej części gruntów, które zajęte są pod uprawę danego działu specjalnego, nie przekracza 30% tegoż przychodu.

2. W przypadkach, gdy prowadzenie działu specjalnego nie wiąże się bezpośrednio z obszarem gruntów, zajętych pod ten dział (np. pszczelarstwo, hodowla inwentarza itp.), komisja podatku gruntowego określa ilościowo normy, o których mowa w ust. 1 (ilość uli, sztuk bydła), z uwzględnieniem rozmiaru gospodarstwa.

Do art. 7 ust. 10 i 12.

§ 7. 1. Do podstawy opodatkowania dolicza się różnicę pomiędzy przychodem faktycznie uzyskanym z działów specjalnych a przychodem szacunkowym, obliczonym z tych działów.

2. Podstawa opodatkowania dla gospodarstw rolnych, prowadzących dział specjalny, składa się zatem z przychodu szacunkowego, ustalonego w myśl zasad ogólnych, oraz różnicy, o której mowa w ust. 1.

Do art. 7 ust. 13.

§ 8. Za długi zaciągnięte na potrzeby gospodarstwa rolnego uważa się wyłącznie pożyczki, zużyte na potrzeby tego gospodarstwa.

Do art. 8 ust. 1 i 2.

§ 9. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego dzieli powiat (miasto wydzielone z powiatu) najwyżej na trzy strefy ekonomiczne, gospodarstwa zaś rolne na trzy grupy:

1) ziemniaczano-żytnią,
2) zbożową-hodowlaną,
3) ogrodniczo-hodowlaną.

§ 10. Najmniejszym okręgiem strefy ekonomicznej jest w zasadzie obszar gminy zbiorowej, a najmniejszym okręgiem grupy gospodarstw — obszar gromady.

§ 11. 1. Przy podziale powiatu (miasta wydzielonego z powiatu) na strefy ekonomiczne bierze się pod uwagę odległość od rynku zbytu, gęstość zaludnienia, środki komunikacyjne, ogólny stan gospodarczy itp. warunki ekonomiczne.

2. Przy zaliczaniu gospodarstw rolnych do jednej z trzech grup, wymienionych w § 9, komisja bierze pod uwagę rodzaj gruntów, kierując się zasadami podanymi w § 12.

§ 12. 1. Do grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych zalicza się gospodarstwa, posiadające grunty: najlepsze i bardzo dobre, zasobne w składniki odżywcze, łatwe do uprawy, ciepłe, o czynnym podglebiu, umożliwiające nawet bardzo głęboką orkę, przepuszczalne, lecz dostatecznie wilgotne, przewiewne, nie

zaskorupiające się, zawierające zazwyczaj znaczne ilości próchnicy słodkiej, nie wymagające melioracji, dające nawet w warunkach średniej kultury wysokie plony najszlachetniejszych roślin, wymagających głębokiego zakorzenienia się, lub nadające się pod uprawę wszelkich warzyw, jak np. grunty:

1) mady chude, średnio ciężkie, nie zamakające lub zamakające na krótki okres czasu podczas wylewów rzeki, w której dolinie leżą,
2) czarnoziemy stepowe lessowe, na znacznej warstwie lessowej, leżącej na lessie, piasku lub żwirze,
3) lessy całkowite lub głębokie,
4) czarne ziemie (pochodzenia bagiennego), na przepuszczalnym podłożu,
5) najlepsze i dobre ziemie kujawskie o przepuszczalnym marglowym podłożu,
6) dobrze położone bielice mocnych szczerków i glin — zmeliorowane,
7) dobre rędziny (borowiny) — dostatecznie głębokie.

2. Do grupy gospodarstw zbożowo - hodowlanych zalicza się gospodarstwa posiadające grunty: dobre i średnie w swym stanie naturalnym, bez ulepszeń jednak fizycznych wadliwe i nieraz zawodne lub ze względu na położenie nadające się pod mniejszy wybór roślin uprawnych, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych, jak np.:

1) lessy nażwirkowe, napiaskowe, nawapienne, naglinowe mocne i naiłowe, dostatecznie grube,
2) lepsze bielice, gliny i szczerki mocne, dostatecznie grube, na przepuszczalnych podłożach,
3) piaski nalessowe i nabielicowe — dostatecznie głębokie, mniej wytrzymałe na suszę, niż grunty gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych,
4) grunty nadrzeczne, nisko położone, przepuszczalne, często podmąkające, w razie odpływu wód rzecznych zbyt wysychające,
5) grunty wapienne i marglowe dostatecznie głębokie, przepuszczalne i przewiewne, bardzo wrażliwe na suszę i nadmiar wilgotności atmosferycznej, leżące wysoko na podłożu wapiennym,
6) grunty torfowe bardzo dobre, zmeliorowane, zawierające dużo części mineralnych i niedużo części roślinnych w stanie daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać),
7) grunty podgórskie, płaskie albo z łagodną wystawą południową lub południowo - zachodnią, nie wyżej położona jak 400 m nad poziomem morza, choćby połączone z trudnością sprzętu przy znaczniejszych opadach,
8) lekkie szczerki, leżące na lżejszym mniej zwięzłym podłożu, lecz z dużą ilością części pyłowyh w warstwie glebowej, o dobrze uformowanej warstwie próchnicznej odpowiedniej grubości,
9) gliny ciężkie, bielice, iły właściwe, szczerki mocne na nieprzepuszczalnych podłożach — niezmeliorowane,
10) grunty sapowate oraz gorsze odmiany czarnoziemów lessowych i iłowych czarnoziemów podkarpackich.

3. Do grupy gospodarstw ziemniaczano-żytnich zalicza się gospodarstwa, posiadające inne grunty słabe oraz najsłabsze.

§ 13. Przy podziale powiatu na strefy ekonomiczne i na grupy gospodarstw powiatowa komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii wójta gminy i gminnego instruktora rolnego.

§ 14. Przy ustaleniu stref ekonomicznych i zaliczaniu gospodarstw do poszczególnych grup miejska komisja podatku gruntowego kieruje się w zasadzie własną znajomością stosunków miejscowych, w razie potrzeby jednak powinna wysłuchać opinii jednego lub większej ilości rolników gminy miejskiej jako biegłych.

§ 15. Komisja podatku gruntowego ustala przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano - żytnich dla każdej ze stref ekonomicznych w granicach od 80% do 120% normy podstawowej, ustalonej w myśl zasad art. 7 ust. 3 (norma dla danej strefy ekonomicznej) w taki sposób, by suma iloczynów, otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów, podlegających podatkowi w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję, była równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie (w mieście wydzielonym z powiatu) przez normę podstawową (art. 7 ust. 3).

Przykład:

Powiat o obszarze 100 000 ha gruntów podlegających podatkowi (użytków), dla którego norma podstawowa została ustalona w myśl art. 7 ust. 3 w wysokości 12 q z jednego ha gruntów ziemniaczano-żytnich, komisja podzieliła na trzy strefy ekonomiczne:

do I strefy komisja zaliczyła obszar 50.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)
do II strefy komisja zaliczyła obszar 30.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)
do III strefy komisja zaliczyła obszar 20.000 ha gruntów, podlegających podatkowi (użytków)

Przeciętną przychodowość z 1 ha gruntów ziemniaczano - żytnich komisja ustaliła:

dla I strefy na 108% czyli na 12,96 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich
dla II strefy na 100% czyli na 12,— q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich
dla III strefy na 80% czyli na 9,6 q żyta z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich

Suma zatem iloczynów otrzymanych z pomnożenia ogólnej ilości hektarów gruntów podlegających podatkowi (użytków) w każdej ze stref, przez przeciętną przychodowość tej strefy, ustaloną przez komisję dla 1 ha gruntów ziemniaczano - żytnich, wyniesie:

I strefa ekonomiczna	— 12,96 q x 50.000 ha	= 648.000 q
II " "	— 12,— q x 30.000 ha	= 360.000 q
III " "	— 9,6 q x 20.000 ha	= 192.000 q
	Razem . .	1.200.000 q

Suma ta jest równa iloczynowi z pomnożenia ogólnego obszaru gruntów (użytków) w powiecie przez normę podstawową (art. 7 ust. 3):

12 q × 100.000 = 1.200.000 q.

§ 16. Stosunek procentowy przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw zbożowo - hodowlanych oraz ogrodniczo - hodowlanych do takiejże normy w grupie gospodarstw ziemniaczano-żytnich ustala się jak następuje:

a) dla grupy gospodarstw zbożowo-hodowlanych w granicach do 125%,
b) dla grupy gospodarstw ogrodniczo-hodowlanych w granicach do 150% przeciętnej przychodowości, ustalonej w myśl § 15 (normy dla danej strefy ekonomicznej) lub normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

§ 17. 1. Komisja podatku gruntowego ustala podział łąk i pastwisk na cztery rodzaje w zależności od ich właściwości: na najlepsze i bardzo dobre, dobre, średnie i pozostałe w myśl zasad wyrażonych w §§ 19 i 20.

2. Przepisy §§ 13 i 14 stosuje się odpowiednio.

§ 18. 1. Komisja podatku gruntowego określa przeciętny przychód z 1 ha gruntów zajętych na łąki i pastwiska w stosunku procentowym do ustalonej w myśl § 15 normy dla danej strefy ekonomicznej lub do normy podstawowej, jeżeli powiat ma tylko jedną strefę ekonomiczną.

2. Stosunek ten nie może przekraczać dla łąk i pastwisk:

1) najlepszych i bardzo dobrych . . 150%
2) dobrych 120%
3) średnich 90%
4) pozostałych 50%

§ 19. 1. Za łąki najlepsze i bardzo dobre uważa się łąki dwu i wielokośne, o glebie zasobnej w składniki odżywcze, przepuszczalnej i przewiewnej, o położeniu dostępnym w każdej porze roku, powierzchni równej, umożliwiającej wszelkie prace maszynowe, posiadające przy warunkach sprzyjających odpływ wód odpowiedni, ogólny zbiór siana co najmniej 40 q z 1 ha, składającego się ze szlachetniejszych traw słodkich (rajgrasów, kostrzew, wyczyńca łąkowego, owsików) oraz z roślin motylkowych (koniczyny, komonicy, lucerny chmielowej itp.) prawie zupełnie bez chwastów łąkowych (grubej i kwaśnej flory, skrzypów, trzciny, sitowia, turzycy, mchów itp.) np.:

1) łąki nadrzeczne i polne, użyźniane przez naturalne zalewy żyzną woda z rzek i pól, choćby zalewy następowały niekiedy w porze niewłaściwej, przeszkadzajac w sprzęcie siana, a odpływ był niezupełnie dostateczny i woda miejscami stała za długo,
2) łąki mineralne, zmeliorowane lub nawadnianie, w tym ostatnim przypadku o ile doprowadzenie do każdej parceli dostatecznej ilości żyznej i ciepłej wody jest możliwe w miarę potrzeby,
3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną w stanie daleko posunietego rozkładu, posiadające urzadzenia do dowolnego doprowadzania świeżej wody i regulowania jej poziomu,
4) łaki mineralne, zmeliorowane, z urządzeniami, pozwalającymi na dowolne regulowanie nawodnienia poszczególnych parcel lub też na nawodnienie wodami mniej żyznymi.

2. Do łak najlepszych i bardzo dobrych moga być także zaliczone łąki podgórskie i niżej położone lepsze łąki górskie oraz łąki sztuczne lub naturalne, zmeliorowane i przynoszące odpowiedni zbiór siana.

3. Za łąki dobre uważa sie łąki dwukośne, leżace na glebie o właściwościach fizycznych i chemicznych gorszych niż gleba pod łąkami najlepszymi i bardzo dobrymi, jednak o powierzchni równej ogólnym zbiorze siana średnio ponad 25 q z 1 ha, w którym obok traw szlachetnych występuje znaczna ilość traw nieszlachetnych oraz chwastów, jak:

1) łąki polne, nieużyźniane zalewami, o łatwym dostepie w latach suchszych, posiadające poziom wód za niski, a wydajność siana zmniejszona, w latach mokrych zaś poziom wód wysoki a wydajność siana zwiekszoną lecz gorszej jakości,
2) łaki nadrzeczne i nadjeziorne, nie zalewane lub z niedostatecznym odpływem, posiadające w latach mokrych poziom wód za wysoki, ilość siana wieksza lecz gorszej jakości, w latach suchych zaś ilość siana mniejszą lecz lepszej jakości, a dostęp

utrudniony w razie długotrwałych deszczów,

3) łąki torfowe zmeliorowane z materią organiczną bardzo lub w znacznej części rozłożoną wskutek tego dość przepuszczalne, posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej oraz łąki z urządzeniami. jak łąki najlepsze i bardzo dobre, jednak z mniej rozłożoną materią organiczną.

4. Za łąki średnie uważa się:

1) łąki zbyt suche o glebie przepuszczalnej, mało zasobne, nadające się raczej pod uprawę rolną, o zbyt niskim poziomie wód gruntowych, dostępne, o powierzchni mniej więcej równej, o urodzaju siana nierównym, a mianowicie w latach suchych obniżonym do 10 q z 1 ha, w latach mokrych zaś znacznie podniesionym, o średniej lub nawet dobrej jakości siana,

2) łąki, które ze względu na wydajność i jakość siana mogą być zaliczone do łąk najlepszych, bardzo dobrych i dobrych, lecz na których sprzęt jest znacznie utrudniony z powodu nierówności powierzchni, obecności krzaków lub kamieni, jako też łąki, do których dostęp jest utrudniony lub które podlegają częstym powodziom,

3) łąki torfowe, zmeliorowane, z materią organiczną mało rozłożoną, choćby posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej, jednakże z małym zasięgiem podsiąkania wody wskutek małej przepuszczalności gruntu oraz łąki torfowe o roślinności gorszej jakości niż łąki najlepsze, bardzo dobre i dobre,

4) łąki górskie wyżej położone lub mniej dostępne.

5. Do łąk średnich zalicza się w zasadzie tylko łąki jednokośne, wyjątkowo także dwukośne, jeżeli zbiory z nich nie przekraczają przeciętnych zbiorów z łąk średnich.

6. Za pozostałe łąki uważa się wszystkie inne łąki słabsze i najsłabsze.

§ 20. 1. Za pastwiska najlepsze i bardzo dobre uważa się pastwiska urządzone na pierwszej jakości gruntów mineralnych, posiadające odpowiednie warunki wilgotności z odpowiednim poziomem wód gruntowych wskutek dostatecznej ilości (około 600 mm rocznie) i odpowiednio rozłożonych opadów atmosferycznych bądź też na wskutek celowych zabiegów melioracyjnych, okres wypasu co najmniej 5-cio miesięczny, powierzchnię równą, łatwo dostępną, roślinność szlachetną typowo pastwiskową, wystarczającą do dobrego wyżywienia 3 — 4 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu.

2. Do pastwisk najlepszych i bardzo dobrych mogą być także zaliczone pastwiska dobre o najlepszych stosunkach wilgotnościowych lub zalewane żyznymi wodami, jeżeli zalewy nie powodują dłuższych przerw w pasaniu.

3. Za pastwiska dobre uważa się pastwiska które posiadają glebę o właściwościach fizycznych i chemicznych, nieco gorszych niż pastwiska najlepsze i bardzo dobre, łatwo dostępne, o równej powierzchni, o ilości paszy dostatecznej do dobrego wyżywienia średnio 2 — 3 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o dobrej jakości paszy, w której jednak obok najszlachetniejszej roślinności pastwiskowej występuje mniej szlachetna i chwasty, jak:

1) pastwiska na gruntach bardziej zwięzłych z niewysoką (około 550 mm rocznie) ilością opadów lub na gruntach lżejszych o znacznej ilości opadów (około 600 mm rocznie) o poziomie wód gruntowych w dużym stopniu zależnym od warunków atmosferycznych, o wzroście roślinności bujniejszej w latach wilgotniejszych, o jakości lepszej, a o słabszym wzroście w latach suchszych i dłuższych przerwach w pasaniu.

2) pastwiska na gruntach dość żyznych o za wysokim normalnie poziomie wód gruntowych, powodującym w latach wilgotniejszych zarówno możność uszkadzania darni przez pasące się zwierzęta, jak i gorszą jakość paszy skutkiem dość znacznej przymieszki chwastów, o jakości paszy lepszej, ale o ilości mniejszej w latach suchych, z możliwością przerw w okresie pasania,

3) pastwiska urządzone na gruntach torfowych bardzo dobrych, zmeliorowanych, zawierających dość dużo części mineralnych, części roślinnych w stanie dość daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać lub można rozróżnić tylko poszczególne włókna roślinne),

4) pastwiska górskie z okresem wypasania nie krótszym niż 3½ miesiąca, łatwo dostępne i prawie niekamieniste.

4. Za pastwiska średnie uważa się pastwiska wymagające do normalnego użytkowania melioracji, dostarczającej paszy do dobrego wyżywienia 1 — 2 krów na 1 ha bez dożywiania przez cały okres wypasu, o powierzchni mniej więcej równej, choćby wykazującej obecność krzaków, kamieni i kęp, jak:

1) pastwiska na gruntach średniej jakości, o małej przeciętnej ilości opadów (mniej niż 550 mm rocznie) i zbyt niskim poziomie wody gruntowej, o paszy średniej lub nawet dobrej jakości, lecz w ilości niewielkiej, ze względu na duże przerwy w okresie pasania nadające się raczej pod uprawę rolną,

2) pastwiska na gruntach torfowych dobrych, zmeliorowanych, zawierających mało części mineralnych, o słabo rozłożonych częściach roślinnych.

5. Za pastwiska pozostałe (słabe i najsłabsze) uważa się wszystkie inne pastwiska.

§ 21. Przy ustalaniu podstawy opodatkowania gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów rolnych (użytków podlegających podatkowi gruntowemu), ogólny obszar łąk i pastwisk, normę dla danej strefy ekonomicznej, lub normę podstawową, przeciętnie cenę 1 q żyta (art. 7 ust. 3), stosunki procentowe, o których mowa w §§ 15, 16 i 18, oraz dolicza się ewentualną różnicę z działów specjalnych (§ 7) jako też przychód z gruntów, znajdujących się pod lasami (art. 7 ust. 6) lub jeziorami (art. 7 ust. 7).

Do art. 8 ust. 4.

§ 22. 1. Dla każdego miasta wydzielonego z powiatu tworzy się odrębną komisję podatku gruntowego, w skład której wchodzi zamiast powiatowego inspektora samorządowego (art. 8 ust. 4 pkt 3) — wojewódzki inspektor samorządowy.

2. Jeżeli powiat lub miasto wydzielone z powiatu podzielone jest na kilka okręgów urzedów skarbowych, dyrektor właściwej izby skarbowej wyznacza urząd skarbowy, którego przedstawiciel wchodzi w skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego.

3. Do ważności uchwał komisji podatku gruntowego potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej członków. Komisja decyduje większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Do art. 9.

§ 23. 1. Gruntów, zwolnionych od podatku nie wlicza się do ogólnego obszaru gruntów gospodarstwa rolnego przy ustalaniu jego powierzchni (art. 7 ust. 2).

2. Zwolnienia od podatku gruntowego będą stosowane przez władze wymiarowe:

1) co do gruntów, wymienionych w pkt 1) i 2) art. 9 — na podstawie posiadanych danych,
2) co do gruntów wymienionych w pkt 4), 7), 8), 9), 10) i 11) art. 9 — na podstawie zaświadczeń lub zawiadomień właściwych władz,
3) co do gruntów, wymienionych w pkt 3), 5) i 6) art. 9 — na podstawie deklaracyj, przedstawionych przez osoby zainteresowane, a popartych dowodami, umożliwiającymi stwierdzenie okoliczności, uzasadniających zwolnienie od podatku.

Do art. 9 pkt 1).

§ 24. 1. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku mokradła, które są zalesione lub nadają się do użytkowania jako łąki lub pastwiska.

2. Za „wody otwarte" uważa się wody nie zamknięte w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357).

Do art. 9 pkt 2).

§ 25. Od podatku wolne są wszystkie grunty podlegające podatkowi od nieruchomości na mocy art. 15 jak również zwolnione od tego podatku na mocy art 16.

Do art. 9 pkt 3).

§ 26. 1. Za dochody, przeznaczone na cele kultu religijnego, uważa się dochody, które zostały przeznaczone na nabycie lub utrzymanie przedmiotów majątkowych, używanych wyłącznie przy spełnianiu czynności, należących do objawów kultu religijnego.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatków grunty, z których dochody są przeznaczone w części na cele kultu religijnego, w części zaś na inne cele (utrzymanie osób duchownych, zakonnych, służby itp.).

Do art. 9 pkt 5).

§ 27. 1. Gruntami pod torami kolejowymi są:

1) torowiska (grunty pod właściwymi torami i urządzeniami technicznymi wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krawędzią korony torowiska),
2) grunty pod budynkami w obrębie stacji, placami do ładowania i drogami dojazdowymi,
3) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym 3 m.

2. Podział powierzchni terytorium kolejowego na część wolną i część podlegającą podatkowi gruntowemu władze wymiarowe będą przeprowadzać na podstawie dowodów, dostarczonych przez dyrekcje kolejowe, a w ich braku na podstawie dowodów, posiadanych przez władze podległe Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

3. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty pod torami kolei prowizorycznych i sezonowych.

Do art. 9 pkt 6).

§ 28. 1. Za grunty użytkowane przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe uważa się grunty przeznaczone do celów badawczo-naukowych i będące w użytkowaniu rolniczym:

1) Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego,

2) wyższych i średnich zakładów naukowych,
3) powiatowych i gminnych szkół rolniczych,
4) innych instytucyj nakowych jak np. Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Zootechniczne itp.

2. Za grunty należące do zakładów doświadczalnych uważa się grunty należące do gospodarstw rolnych tych zakładów doświadczalnych, których celem jest prowadzenie przy pomocy metod naukowych badań w zakresie uprawy roślin albo hodowli zwierząt dla uzyskania wskazań mających służyć praktycznemu rolnictwu.

Do art. 9 pkt 7).

§ 29. 1. Za użytkowane w celach wojskowych bądź służby bezpieczeństwa publicznego uważa się grunty, pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, których głównym przeznaczeniem jest bezpośrednie i trwałe służenie celom wojskowym bądź celom służby bezpieczeństwa publicznego (np. poligony, place ćwiczeń, lotniska itp.), nawet gdyby w części zostały wydzierżawione, jeżeli przez to nie tracą cech zasadniczych.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku grunty, pozostające wprawdzie w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, lecz przeznaczone na gospodarstwa rolne.

Do art. 9 pkt 8), 9) i 11).

§ 30. W przypadku, gdy sztuczne zalesienie gruntów, wymienionych w art. 9 pkt 8), 9) i 11), następuje nie w jednym roku, lecz stopniowo w ciągu kilku lat, zwolnienie od podatku służy w zależności od tego, kiedy wystąpiono o zwolnienie, a mianowicie:
1) dla każdej części gruntów odrębnie — od następnego roku po dokonaniu sztucznego zalesienia danej części lub
2) dla całej powierzchni gruntów, sztucznie zalesionych, licząc czasokres zwolnienia od roku następnego po ukończeniu zalesienia całej powierzchni.

Do art. 9 pkt 10).

§ 31. 1. Zwolnienie od podatku przyznaje się w wysokości, odpowiadającej stopniowi zmniejszonej wartości użytkowej lasów ochronnych, określonemu przez właściwe władze, np. 25% zmniejszeniu wartości użytkowej lasów ochronnych odpowiada 25% zmniejszenia podatku.

2. Grunty zajęte pod plantację wiklinowe nie korzystają ze zwolnienia od podatku; jeżeli jednak plantacje wiklinowe zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, chronią brzegi wód przed obrywaniem się i w ogóle są utrzymywane dla celów wymienionych w art. 9 pkt. 10), plantacje takie należy traktować jako lasy ochronne i po stwierdzeniu ich ochronnego charakteru grunty takie mogą być całkowicie lub częściowo zwolnione od podatku gruntowego w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej ochronnych plantacyj wiklinowych na skutek zarządzonych ograniczeń w ich użytkowaniu.

Do art. 10 ust. 2.

§ 32. Stawki podatku przewidziane w art. 10 ust. 1 obowiązują poczynając od roku podatkowego 1946.

Do art. 10 ust. 3 pkt 5).

§ 33. Osoby prawne, których dochody zgodnie ze statutem są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, mogą korzystać z ulgi podmiotowej w podatku gruntowym.

Do art. 10 ust. 4.

§ 34. 1. Za ośrodki kultury rolnej uważa się gospodarstwa rolne, których prowadzenie ma na celu podniesienie produkcji rolnej w kraju drogą zaopatrywania innych gospodarstw w doborowy materiał siewny bądź też hodowlany albo popularyzowanie nowych metod uprawy roślin i hodowli zwierząt, mogących służyć podniesieniu produkcyjności gospodarstw wiejskich.

2. W szczególności do kategorii ośrodków kultury rolnej zalicza się gospodarstwa rolne należące do:
1) Państwowych Zakładów Hodowli Roślin,
2) Zarządu Stadnin Państwowych,
3) innych instytucji publiczno-prawnych a przeznaczonych do akcji nad podniesieniem kultury rolnej,
4) dzierżawione przez Polski Związek Hodowców i Wytwórców Nasion.

Do art. 11 ust. 3 i 4.

§ 35. 1. Przy stosowaniu zniżki z art. 11 ust. 3 i 4 nie bierze się pod uwagę dzieci oddanych na naukę rzemiosła na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U.R.P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 i z 1934 r. Nr 40, poz. 350), jeżeli podatnik nie łoży na ich utrzymanie lub naukę.

2. Przy ustalaniu zniżki z art. 11 bierze się pod uwagę tylko te dzieci, na które przysługiwała zniżka podatnikowi w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.

Do art. 12 ust. 1 .

§ 36. 1. Przyznanie ulgi w podatku na skutek nadzwyczajnych okoliczności istotnie osłabiających zdolność płatniczą podatnika może dotyczyć tylko tego okresu gospodarczego, w którym zaszły te okoliczności, tj. podatek może być obniżony lub całkowicie niepobrany za rok podatkowy, bezpośrednio następujący po roku, w którym zaszły te okoliczności.

2. Za wydarzenia (klęski) żywiołowe uważa się następujące zjawiska żywiołowe: nadmierne opady deszczowe i śnieżne, grad, burze, huragany, posuchy, upały, mrozy, okiść, sadź, pożary, powodzie, masowe pojawienie się szkodliwych owadów oraz innych szkodników natury zwierzęcej lub roślinnej, jak również epidemiczne choroby roślin i zwierząt.

3. Przyznanie ulgi w podatku z powodu klęsk żywiołowych może nastąpić wówczas gdy spowodowały one istotne straty w ziemiopłodach, inwentarzu żywym i drzewostanie lub pociągnęły za sobą uszkodzenie albo zniszczenie budowli oraz straty w inwentarzu martwym i nie zostały pokryte premią ubezpieczeniową.

§ 37. Rozmiar strat, wyrządzonych klęską, ustala się przez porównanie przychodu szacunkowego z gospodarstwa rolnego, dotkniętego klęską, jaki by został ustalony, gdyby klęska nie powstała, z rzeczywistym przychodem z tego gospodarstwa w roku, w którym klęska miała miejsce.

§ 38. 1. Ustalenie wysokości strat, spowodowanych klęską żywiołową, powinno nastąpić z urzędu lub na wniosek podatnika komisyjnie (§ 41) w terminie dni 30 od dnia wydarzenia żywiołowego.

2. Jeżeli wysokość szkód i strat, wyrządzonych klęską, może być stwierdzona dopiero po upływie pewnego czasu (np. w przypadkach posuchy, mrozów, rdzy zbożowej itp.),rozmiar szkód można ustalić w czasie późniejszym, jednakże w okresie, w którym możliwe jest ich stwierdzenie.

§ 39. Jeżeli z charakteru wydarzenia żywiołowego wynika, że klęska dotknęła mniej więcej w jednakowym stopniu obszar całej gromady lub całej gminy, badanie rozmiaru szkód można ograniczyć do zbadania stanu faktycznego na obszarze 2 — 3 gospodarstw w danej gromadzie (gminie) i wysokość ustalonych tą drogą strat przyjąć za podstawę przy przyznawaniu ulg dla wszystkich podobnych gospodarstw, dotkniętych klęską w tejże gromadzie (gminie).

§ 40. 1. Ustalenia rozmiarów klęski władza wymiarowa powinna dokonać komisyjnie przy udziale biegłych.

2. Jako biegłych należy powołać:

1) sołtysa gromady, na której obszarze znajduje się gospodarstwo nawiedzione klęską,
2) gminnego inspektora rolnego bądź przodownika wiejskiego,
3) przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

3. W razie potrzeby władza wymiarowa może powołać nadto biegłych rolników, leśników itp. z listy, ustalonej na podstawie wniosków organizacji samorządu rolniczego.

§ 41. 1. Biegli komisyjnie powinni stwierdzić rodzaj klęski, obszar gruntu dotkniętego klęską, rozmiar strat w stosunku procentowym do przychodu szacunkowego, jaki by został osiągnięty z danego działu gospodarstwa rolnego, gdyby klęska nie powstała, jak również rozmiar uszkodzeń lub zniszczeń w budynkach i inwentarzu zarówno martwym jak i żywym. Ponadto biegli komisyjnie powinni stwierdzić, czy uszkodzeniu uległa jedyna, pierwsza lub druga uprawa oraz czy skutki klęski mogą być zażegnane w bieżącym okresie gospodarczym przez nową uprawę lub na skutek sprzyjających zmian atmosferycznych i w jakim stopniu.

2. Na zasadzie powyższych ustaleń, ujętych w formę protokółu, biegli komisyjnie wyrażają opinię co do konieczności udzielenia ulg podatkowych i co do rodzaju ulg, jakie należałoby by przyznać poszczególnym gospodarstwom. Opinię te zamieszcza się w protokóle jako wniosek biegłych.

3. Władza wymiarowa nie jest skrępowana opinią biegłych, powinna jednak uzasadnić, dlaczego od niej odstępuje. W tym celu władza wymiarowa może powoływać świadków oraz zasięgać opinii innych biegłych.

§ 42. 1 Powołani przez władzę wymiarową biegli powinni komisyjnie stwierdzić:

a) ilość hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską,
b) wiek zniszczonego drzewostanu, jaki znajdował się na obszarze dotkniętym klęską,
c) ilość zniszczonego drzewostanu na skutek klęski żywiołowej; ilość tę wyraża się stosunkiem procentowym ilości zniszczonego drzewostanu do ilości drzewostanu, jaki był dotychczas na obszarze dotkniętym klęską.

2. Iloczyn, otrzymany z przemnożenia ilości ha obszaru leśnego, dotkniętego klęską (lit. a), przez wiek zniszczonego drzewostanu oraz tegoż ilość wyrażoną w stosunku procentowym (lit. c), wyraża ilość kwintali żyta, o których równowartość należy obniżyć podatek dla gospodarstwa leśnego z powodu klęski żywiołowej. Jeżeli jednak ilość kwintali żyta, obliczona w sposób powyższy na skutek klęski żywiołowej, przewyższa roczny podatek wyrażony w kwintalach żyta dla danego gospodarstwa leśnego i nie można w całości potrącić jej z podatku za rok podatkowy, następujący bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, wysokość

nadwyżki należy potrącać w następnych latach podatkowych, aż do wyczerpania, nie dłużej jednak, niż przez lat dziesięć.

Przykłady:

Gospodarstwo rolne, składające się z obszaru 100 ha lasu w wieku od 1 roku do 80 lat; na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 3 ha lasu 20-letniego w 30%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$3 \times 20 \times \frac{30}{100} = 18 \text{ q}$$

W roku podatkowym bezpośrednio następującym po roku, w którym klęska nastąpiła, należy z kwot ilości podatku, wyrażonego w kwintalach, potrącić równowartość 18 q żyta.

W tym samym gospodarstwie rolnym na skutek klęski żywiołowej uległo zniszczeniu 50 ha lasu 30-letniego w 100%.

Ilość kwintali, o jaką należy obniżyć podatek, wynosi:

$$50 \times 30 \times \frac{100}{100} = 1\,500 \text{ q}$$

Gospodarstwo to należy zwolnić zatem od podatku w ciągu 10 lat podatkowych, następujących bezpośrednio po roku, w którym klęska zaszła, gdyż opłaca ono corocznie równowartość 100 q żyta, lecz ulga w podatku nie może przekroczyć 10 lat.

Do art. 12 ust. 2.

§ 43. 1. Przy stosowaniu ulg, przewidzianych w art. 12 ust. 2, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 41. Biegli komisyjnie ustalają rozmiar szkód, doznanych z powodu działań wojennych, bądź stan zagospodarowania gospodarstw, powstałych z przebudowy ustroju rolnego i osadnictwa przy zastosowaniu przepisów §§ 40 i 42.

2. Organa wykonawcze związków samorządowych hierachicznie wyższego stopnia, powołane do zatwierdzenia wniosków władzy wymiarowej w przedmiocie zastosowania ulg, któreby obniżały ogólną kwotę wymiaru w okręgu danej władzy wymiarowej o więcej niż 20%, mogą posługiwać się bądź danymi, ustalonymi w myśl ust. 1, bądź też zbadać sprawę na miejscu. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 41 ust. 3.

Do art. 12 ust. 4.

§ 44. Zmniejszenie podatku w myśl art. 12 ust. 1 i 2 lub zmiana podstawy opodatkowania w myśl art. 12 ust. 3 może nastąpić także po wymiarze podatku zarówno z urzędu jak i na wniosek podatnika. W tym przypadku decyzja wymaga zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2, której służą uprawnienia przewidziane w § 43 ust. 2.

Do art. 15 ust. 1 pkt 1).

§ 45. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają na obszarze gmin miejskich:

1) wszelkiego rodzaju budynki lub inne zabudowania wraz z gruntami pod tymi budynkami lub zabudowaniami oraz z należącymi do nich podwórzami (dziedzińcami), zieleńcami, kwietnikami, ogródkami, placami składowymi, przejściami, dojazdami itp. gruntami, przylegającymi do budynków i zabudowań,
2) grunty niezabudowane o powierzchni do 5.000 m² włącznie, bez względu na rodzaj użytkowania,
3) grunty niezabudowane o powierzchni ponad 5.000 m², jeżeli nie są stale użytkowane jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady, ogrody, jak również jeżeli nie są pokryte lasami lub wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa.

2. Jeżeli w nieruchomości, należącej do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a nie przedzielonej ulicą, placem publicznym lub cudzą własnością, część gruntu jest zabudowana w rozumieniu ust. 1 pkt 1) niniejszego paragrafu, a pozostała część jest nie zabudowana — część nie zabudowana również podlega podatkowi łącznie z zabudowaną częścią tej nieruchomości, jeżeli odpowiada warunkom wymienionym w ust. 1) pkt 2) i 3).

Do art. 15 ust. 1 pkt 1) i art. 17 ust. 1 pkt 1).

§ 46. Kioski uliczne oraz kioski reklamowe, jeżeli nie są trwale złączone z gruntem, nie podlegają podatkowi.

Do art. 15 ust. 1 pkt 2) i ust. 2.

§ 47. 1. Na obszarze gmin wiejskich podatkowi podlegają:

1) niezwiązane z gospodarstwem rolnym domy mieszkalne (wille, domy letniskowe itp.) i inne budynki (handlowe, przemysłowe itp.) wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami,
2) związane z gospodarstwem rolnym budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami:
   a) stale wynajmowane w całości lub w przeważającej części, a składające się z więcej niż 4 izb; podatek jednak wy-

mierza się tylko od tej części budynku, która jest stale wynajmowana,

b) wydzierżawione oddzielnie od gospodarstwa rolnego.

2. Za związane z gospodarstwem rolnym uważa się budynki, zamieszkałe przez właścicieli (dzierżawców) gospodarstw rolnych, posiadających nawet mały obszar gruntów użytkowanych w sposób rolniczy (gospodarstwo zaopatrzone jest w inwentarz żywy, zabudowania gospodarskie itp.), chociażby dochód właścicieli (dzierżawców) tych gospodarstw płynął głównie z innych źródeł, jak np. z szewstwa, furmaństwa, wynagrodzenia za pracę, emerytury itp.

3. Przez „podwórza i place" rozumie się grunty pod i między budynkami albo innymi zabudowaniami oraz grunty przylegające do budynków lub zabudowań, np., grunt między budynkiem i ulicą — droga.

4. Za budynek wynajęty w przeważającej części uważa się budynek wynajęty w więcej niż połowie powierzchni.

5. Szklarnie (oranżerie) uważa się za związane z gospodarstwem rolnym.

Do art. 15 ust. 2.

§ 48. Budynki, związane z gospodarstwem rolnym, wynajmowane sezonowo, nie podlegają podatkowi, chociażby składały się z więcej niż z 4 izb.

§ 49. Jeżeli właściciel lub dzierżawca gospodarstwa rolnego prowadzi w swoim domu zakład handlowy lub przemysłowy (np. sklep, kuźnia), budynek ten traci cechy budynku związanego z gospodarstwem rolnym, jeżeli zajęty jest w przeważającej części na zakład handlowy lub przemysłowy.

Do art. 16 pkt 3).

§ 50. 1. Zwolnione są od podatku nieruchomości stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, nie przynoszące dochodu przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub części, w szczególności zaś budynki, poświęcone służbie bożej (kościoły, domy modlitwy itp.) oraz zajęte na seminaria duchowne, na domy przygotowawcze dla zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, na pomieszczenia biskupów i duchowieństwa parafialnego oraz na ich lokale urzędowe.

2. Nieruchomości, stanowiące własność prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, przynoszące dochód przez ich wynajęcie lub wydzierżawienie w całości lub w części, nie korzystają ze zwolnienia co do części wynajętej lub wydzierżawionej, chociażby dochody te przeznaczone były nie tylko na utrzymanie osób duchownych, lecz także na cele kultu religijnego.

Do art. 16 pkt 7).

§ 51. 1. Wolne są od podatku grunty nie mogące być zabudowane na podstawie obowiązujących przepisów, a w szczególności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 sierpnia 1939 r. (Dz. U.R.P. Nr 77, poz. 514) oraz dekretem z dnia 2 kwietnia 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 16, poz. 109) i na podstawie prawa górniczego (Dz. U.R.P. z 1930 r. Nr 85, poz 654), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U.R.P. Nr 91, poz. 627) oraz rozporządzeń i zarządzeń właściwych władz wydanych na podstawie tych przepisów.

2. Za podstawę do zwolnienia służy zaświadczenie władz budowlanych stwierdzające, że w danym roku podatkowym odnośne grunty w myśl przepisów prawa budowlanego nie mogą być zabudowane.

Do art. 16 pkt 8).

§ 52. Tylko ta część budynku wolna jest od podatku, która z powodu złego stanu nie jest zamieszkana ani też nie jest w inny sposób użytkowana.

Do art. 16 pkt 10).

§ 53. Przepis art. 16 pkt 10) stosuje się w przypadku, gdy budynek składa się najwyżej z 4 izb. Jeżeli budynek składa się z więcej niż 4 izb, nie korzysta on ze zwolnienia od podatku, chociażby były wydzierżawione lub wynajęte najwyżej 4 izby.

Do art. 17 ust. 1.

§ 54. 1. Przez „części ułamkowe" rozumie się części idealne, a więc nie posiadające określonych granic (np. własność 5/7 budynku).

2. Części budynku, posiadające określoną granicę, wydzielone hipotecznie, a stanowiące przedmiot odrębnej własności, uważa się za oddzielne jednostki podatkowe.

Do art. 18 ust. 2.

§ 55. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do art. 18 ust. 2.

Do art. 21 ust. 1.

§ 56. 1. Przez „czynsz należny" rozumie się czynsz, który najemca lub dzierżawca obowiązany jest płacić wynajmującemu albo wydzierżawiającemu.

2. Gdy najemca lub dzierżawca oprócz czynszu wyrażonego w określonej kwocie lub zamiast tego czynszu zobowiązał się z tytułu najmu lub dzierżawy jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego, jednorazowych lub powtarzających się, do sumy czynszu dolicza się wartość tych świadczeń wykonanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy.

3. Jeżeli w sumie należnego czynszu mieści się wynagrodzenie za specjalne świadczenia wynajmującego na rzecz najemcy (np. za ogrzewanie, za oświetlenie, za obsługę, za używanie mebli), wartość tych świadczeń, wykonywanych w ciągu roku poprzedzającego rok podatkowy, potrąca się od sumy czynszu należnego.

4. Zmiana (zwyżka, zniżka) wysokości czynszu w ciągu roku podatkowego nie powoduje zmiany podstawy opodatkowania na ten rok.

5. W latach podatkowych 1946 i 1947 w myśl art. 41 ust. 2 dla części mieszkalnych budynków zniszczonych lub uszkodzonych a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) podstawę opodatkowania stanowi roczny czynsz, obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r.

Do art. 21 ust. 1 i 2.

§ 57. W miejscowościach kuracyjnych i letniskowych za podstawę opodatkowania przyjmuje się:

a) czynsz należny z roku poprzedzającego rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość została wynajęta.
b) w braku tego, czynsz, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy za okres czasu, na jaki nieruchomość mogła być wynajęta.

Do art. 21 ust. 3.

§ 58. 1. Dla nieruchomości lub ich części nie wynajmowanych lub nie wydzierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania według art. 21 ust. 1 i 2, za podstawę opodatkowania w latach 1946 i 1947 przyjmuje się:

a) dla nieruchomości budynkowych lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami—5% ich bieżącej wartości obiegowej,
b) dla gruntów niezabudowanych — 3% ich bieżącej wartości obiegowej.

2. Przy ustalaniu bieżącej wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

3. Bieżącą wartość obiegową ustala się na podstawie cen, płaconych w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i pomnożonych przez mnożnik, którego wysokość ustalają:

a) dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatu — właściwe powiatowe rady narodowe,
b) dla miast wydzielonych z powiatu — miejskie rady narodowe tych miast po zasięgnięciu opinii stowarzyszeń właścicieli nieruchomości miejskiej oraz organizacyj samorządu gospodarczego (izb przemysłowo-handlowych i izb rzemieślniczych).

W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe jako wartość obiegową z miesiąca sierpnia 1939 r. można przyjąć, za zgodą podatnika, wartość ujawnioną w bilansie otwarcia na dzień 1 stycznia 1939 r.

4. Mnożnik ten (ust. 3) powinien być ustalony w takiej wysokości, aby odpowiadał faktycznej wielokrotności zwyżki czynszu pobieranego w roku poprzedzającym rok podatkowy w danej miejscowości za lokale użytkowe, wynajmowane lub wydzierżawiane w budynkach osób trzecich, w porównaniu z czynszem, pobieranym za te same lokale w miesiącu sierpniu 1939 r., przy czym dla podatników, którzy w budynkach własnych wykonują przedsiębiorstwa świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej części po cenach reglamentowanych, mnożnik ten nie może przekraczać dla nieruchomości budynkowych liczby „10", a dla gruntowych „6",

5. Dla Ziem Odzyskanych przyjmuje się ceny, płacone w miesiącu sierpniu 1939 r. za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach i podobnych miejscowościach położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 24.

§ 59. Lokalami są wszelkiego rodzaju pomieszczenia mieszkalne, handlowe, biurowe i inne wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, piwnicami, składami itp., bądź wynajmowane, bądź oddawane do bezpłatnego używania, bądź też zajmowane w budynku własnym.

§ 60. Za pomieszczenia w nieruchomościach użytkowych uważa się wszelkiego ro-

dzaju pomieszczenia otwarte, jak place składowe, lub zamknięte w budynkach głównych i zabudowaniach ubocznych wraz z wszelkiego rodzaju urządzeniami jak np. piecami, kominami itp.

Do art. 25 pkt 1) i 2).

§ 61. Lokale mieszkalne, zajmowane przez pracowników urzędów i przedsiębiorstw, wymienionych w art. 25 pkt 1) i 2), a znajdujące się w lokalach tych urzędów lub przedsiębiorstw, podlegają podatkowi bez względu na to, czy odnajmowane są tym pracownikom za czynszem, czy też są oddane bezpłatnie lub przydzielone jako mieszkanie służbowe.

Do art. 25 pkt 3).

§ 62. 1. Lokale urzędowe władz i instytucyj uznanych prawnie wyznań religijnych, jak również pomieszczenia seminariów duchownych, pomieszczenia w domach przygotowawczych dla zakonników i zakonnic oraz pomieszczenia mieszkalne zakonników i zakonnic, składających śluby ubóstwa, wolne są od podatku.

2. Podlegają podatkowi lokale mieszkalne duchowieństwa, z wyjątkiem części lokali, zajętych na cele urzędowe (np. kancelaria).

Do art. 26 ust. 1.

§ 63. Za osoby zajmujące lokale lub ich części uważa się nie tylko osoby mieszkające (prowadzące przedsiębiorstwo lub wykonujące zawód w lokalu), ale również te osoby, które lokal wynajęły lub pozostawiły do własnego użytku na jakiekolwiek cele, chociażby lokalu tego w rzeczywistości nie użytkowały.

Do art. 26 ust. 2.

§ 64. Jeżeli lokal zamieszkuje nie tylko lokator główny, lecz także osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisyj lokalowych (mieszkaniowych) lub władz kwaterunkowych, wymiaru podatku dokonywa się dla każdej z tych osób odrębnie w stosunku do wysokości komornego opłacanego przez każdą z nich administracji domu.

Do art.26 ust. 3.

§ 65. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby, zajmujące z nim lokal lub jego część bez względu na to, czy osoby te mieszkają w lokalu podatnika z tytułu pokrewieństwa lub powinowactwa, czy też na podstawie umowy podnajmu.

Do art. 27.

§ 66. Jeżeli lokal większy został podzielony na lokale mniejsze, będące przedmiotem odrębnej umowy najmu, zarówno do lokalu podzielonego, jak i do nowopowstałych lokali mają zastosowanie przepisy art. 27 ust. 1 i 2.

Do art. 28 ust. 1.

§ 67. 1. Jeżeli lokator oprócz komornego, wyrażonego w określonej kwocie, zobowiązany był z tytułu najmu jeszcze do innych świadczeń (w gotówce, w naturze, w pracy lub w innej formie) jednorazowych lub powtarzających się, do sumy komornego dolicza się wartość tych świadczeń obliczonych w stosunku rocznym według ich wartości z miesiąca sierpnia 1939 r.

2. Jeżeli natomiast w sumie komornego z miesiąca sierpnia 1939 r. pobieranego za lokal mieściła się także należność za umeblowanie, opał, światło, obsługę itp. świadczenia ze strony właściciela budynku, wówczas należy sumę komornego zmniejszyć o wartość tych świadczeń.

3. Jeżeli lokator opłaca tylko część komornego, a pozostałą część za niego opłaca służbodawca lub inna osoba, za podstawę opodatkowania przyjmuje się 12-krotną łączną sumę komornego należnego właścicielowi budynku z miesiąca sierpnia 1939 r.

4. Na obszarze Ziem Odzyskanych w razie niemożności ustalenia podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 1 art. 28 dekretu terenowa rada narodowa ustali wartość czynszową, biorąc za podstawę komorne płacone w sierpniu 1939 r. za podobne lub takie same nieruchomości znajdujące się w analogicznych warunków i podobnych miejscowościach, położonych na pozostałych obszarach Państwa.

Do art. 29. ust. 1 pkt 3).

§ 68. Inne osoby, o których mowa w art 29 ust. 1 pkt 3), to są osoby nie opłacające podatku obrotowego.

Do art. 30.

§ 69. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyżej od komornego (wartości czynszowej), obliczonego na podstawie rocznego komornego, pobieranego w miesiacu sierpniu 1939 r. podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy, jednak tylko w tym przypadku, jeżeli podatek obliczony od tej podstawy przy zastosowaniu stawek, przewidzianych w art. 30 ust. 3,

jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1 przy zastosowaniu przepisów art. 28.

Przykład:

Za lokal mieszkalny 5 izbowy roczny czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r., wynosił 3 600 zł. Podatek od tego lokalu przy zastosowaniu stawek przewidzianych w art. 29 ust. 1 wynosi rocznie 3.600 zł. Jeżeli za ten lokal jest pobierane komorne w kwocie wyższej od komornego podstawowego (art. 28), podatek należy obliczyć przy zastosowaniu stawek przewidzianych w art. 30 ust. 3, jednak tylko w tym przypadku, gdy przewyższa podatek obliczony w myśl art. 29 ust. 1, a zatem, gdy komorne z tego lokalu w stosunku rocznym przekracza kwotę 36.000 zł.

Do art. 32.

§ 70. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od wszelkich zabaw, rozrywek i widowisk, w szczególności od:

1) przedstawień kinematograficznych, teatralnych i rewiowych, baletowych i kabaretowych,
2) koncertów, deklamacyj i recytacyj, odczytów,
3) przedstawień cyrkowych, menażerii, pokazów zwierząt tresowanych,
4) zabaw tanecznych, kostiumowych, bali maskowych, dancingów itp.,
5) zabaw ludowych z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia siły, aparatami reprodukującymi mechanicznie utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grami połączonymi z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejkami amerykańskimi itp.,
6) zawodów sportowych, wyścigów konnych, samochodowych, kolarskich, motocyklowych, walk zapaśniczych oraz innych widowisk tego rodzaju,
7) wystaw i muzeów (z wyjątkiem tych wystaw i muzeów, które nie służą dla celów zarobkowych), panoram,
8) produkcyj muzycznych i artystycznych oraz dancingów w lokalach gastronomicznych,
9) przedsiebiorstw i instytucyj utrzymujących bilardy.

§ 71. 1. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk nie może przekraczać:
1) 5% od stawek od gry w totalizatora,
2) 10% od opłaty za wejście:
   a) na przedstawienie opery, dramatu, komedii, na widowiska i występy choreograficzne,
   b) na koncerty, nie połączone z innymi atrakcjami,
   c) do muzeów i na wystawy oraz na odczyty,
   d) na ślizgawki,
   e) na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska nie mające celów zarobkowych i urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby oraz na zawody konne, amatorskie imprezy sportowe, pokazy lotnicze i balonowe,
3) 15% od opłaty pobieranej za wejście przez przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów,
4) 20% od opłaty za wejście na pokazy zwierząt tresowanych i do menażeryj, na bazary, kiermasze, turnieje, pokazy szachowe i bridge'owe oraz do teatru marionetek,
5) 30% od opłaty za wejście:
   a) na przedstawienie farsy operetki, komedii muzycznej i rewii (przedstawienie składane),
   b) na zabawy taneczne, ogrodowe i inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,
   c) do cyrku i lunaparku,
   d) na wyścigi konne,
6) 50% od opłaty za wejście na pokazy mody, seanse spirytystyczne i pokazy magiczne,
7) 100% od opłaty ze wejście:
   a) do varietes i kabaretów,
   b) na imprezy sportowe zawodowców.

2. Imprezy, nie wymienione w ust. 1, podlegają stopie podatkowej grupy najbardziej zbliżonej.

3. Imprezy o programie składanym podlegają w całości stopie podatkowej według tej części programu, od której przypada najwyższa stopa podatkowa.

§ 72. 1. Zwolnienia i ulgi podatkowe mogą być stosowane na podstawie uchwały rady narodowej danej gminy.

2. Zwolnieniu w zasadzie podlegać powinny:

1) przedstawienia, które służą wyłącznie nauczaniu w zakładach naukowych, publicznych, prywatnych lub też które z pozwolenia władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla uczniów tych zakładów lub ich rodzin,
2) przedstawienia, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, z góry określone, jeżeli z nimi nie są połączone zabawy taneczne i o ile wszystkie czynniki, biorące udział w organizacji imprezy (artyści, orkiestra, właściciel lokalu itp.), zrzekną się na ten-

że cel dobroczynny przypadającego im dochodu,

3) zabawy, które służą wyłącznie dla rozwoju młodzieży lub też ćwiczeń cielesnych; nie zwalnia się jednakże od podatku tatakich zabaw, które połączone są z totalizatorem, zakładami lub tańcami,

4) zabawy, urządzane przez pojedyńcze osoby w prywatnych mieszkaniach oraz zabawy reprezentacyjne, urządzane przez urzędy publiczne, o ile nie pobiera się w zamian zapłaty ani za zabawy, ani też za trunki lub jedzenie; pomieszczeń klubowych nie uważa się za mieszkania prywatne.

§ 73. Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk pobiera się w formie dodatku procentowego do ceny nabytego biletu wstępu (podatek biletowy); w przypadkach gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od nabycia biletu wstępu — podatek wymierza się w sposób ryczałtowy.

§ 74. 1. Podatek biletowy opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska; inkasuje go na rzecz gminy równocześnie z pobraniem opłaty za bilet przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca i ona jest za podatek ten odpowiedzialna. Przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca otrzymuje za te czynności wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych sum.

2. Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo bądź osoba urządzająca.

§ 75. 1. O każdej zabawie należy zawiadomić zarząd gminy najpóźniej na dwa dni wcześniej. Imprezy wolne od podatku podlegają także zgłoszeniu.

2. Zarząd gminy wydaje potwierdzenie zgłoszenia.

3. Do zgłoszenia obowiązany jest zarówno przedsiębiorca bądź osoba urządzająca, jako też właściciel lub dzierżawca pomieszczeń w których odbywa się zabawa.

4. Zarząd gminy może dla zabaw urządzanych przez poszczególnych przedsiębiorców uznać jednorazowe zgłoszenie za wystarczające dla szeregu zabaw.

§ 76. 1. Podatek oblicza się według ceny i liczby wydanych biletów wstępu. Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów wydanych bezpłatnie; ilość tych biletów winna być wszakże z góry zgłoszona, nie może jednak przekroczyć 10% ogólnej liczby biletów. Cena podana na bilecie służy za podstawę opodatkowania także wtedy, jeżeli bilet został wydany faktycznie po cenie niższej; natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty.

2. Przez cenę biletów wstępu rozumieć należy ogólną wysokość kwoty, pobranej na rzecz przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej. Opłatę za katalogi lub programy włącza się do ceny biletu, jeżeli warunkiem wstępu jest nabycie katalogu lub programu.

§ 77. 1. Przy zgłoszeniu przedsiębiorca lub osoba urządzająca powinna złożyć zarządowi gminy bilety przeznaczone do sprzedaży. Na biletach muszą być podane numery bieżące, nazwa przedsiębiorstwa, termin, miejsce i rodzaj widowiska bądź zabawy, jako też cena biletu lub wzmianka, że jest on bezpłatny. Zarząd gminy stempluje bilety. Jeżeli zarząd gminy posiada własne bilety widowiskowe, przedsiębiorca obowiązany jest zaopatrzyć się w te bilety.

2. Zarząd gminy może czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści biletów, jak również zaniechać ich stemplowania.

§ 78. 1. Przedsiębiorca bądź osoba urządzająca może zezwolić na udział w zabawie jedynie po okazaniu i skasowaniu ostemplowanych biletów.

2. Przedsiebiorca bądź osoba urządzająca obowiązana jest przechowywać przez dni 30 wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów, i okazać je na żądanie zarządu gminy.

§ 79. Dla restauracyj, kawiarń itp. zakładów, w których odbywają się widowiska sceniczne, świetlne albo produkcje muzyczne lub które posiadają dla publiczności instrumenty muzyczne albo urządzenia do gry (np. bilard), dla sal do tańca, przedsiębiorstw, widowisk i zabaw wędrownych oraz stowarzyszeń i klubów, w których odbywają się gry towarzyskie, podatek określa się w kwotach ryczałtowych w wysokości ustalonej przez zarząd gminy.

§ 80. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach określonych w § 71 wymierza zarząd gminy po wysłuchaniu przedstawicieli organizacyj, reprezentujących podatników, oraz przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej.

§ 81. Jeżeli przedsiębiorca bądź osoba urządzająca narusza przepisy § § 74 — 80, na skutek czego brak jest danych do ustalenia wysokości podatku, zarząd gminy określi podatek w takiej wysokości, jak gdyby wszystkie miejsca rozporządzalne zostały rozsprzedane po cenach zwykłych. Na ustaloną w ten sposób należność podatkową zarząd gminy doręcza przedsiębiorcy bądź osobie urządzającej nakaz płatniczy z wyznaczeniem 7-dniowego terminu wpłaty tej należności do kas gminy.

§ 82. 1. Podatek powinien być wpłacony do kasy gminy nie później niż w trzecim dniu po zainkasowaniu bądź — jeżeli chodzi o podatek ryczałtowy — po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska. W razie niedotrzymania tego terminu zarząd gminy może

od przedsiębiorcy bądź osoby urządzającej ponownie publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko zażądać zabezpieczenia w postaci kaucji pieniężnej albo też uiszczenia z góry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

2. Również w razie zgłoszenia jednorazowych zabaw zarząd gminy może zażądać z góry kaucji w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego.

Do art. 33.

§ 83. Uprawnione do poboru podatku od kopalń są zarówno te związki samorządowe spod których terenu wydobywa się ciała kopalne jak i te, na których terenie znajduje się miejsce wydobycia ciała kopalnego na powierzchnię (urządzenia lub przynależności kopalń) lub miejsca zamieszkania robotników tych kopalń.

§ 84. Maksymalna wysokość podatku na rzecz wszystkich uprawnionych do poboru podatku związków samorządowych nie może przekroczyć 1% ceny bądź wartości sprzedażnej ciała kopalnego.

§ 85. Jeżeli powiatowe związki samorządowe i gminy miejskie, nie wydzielone z tychże związków, bądź gminy wiejskie, na których terenie znajduje się kopalnia, albo pobliskie związki samorządowe, na których terenie zamieszkują robotnicy tej kopalni, uchwaliły pobór podatku od kopalń, wymiar i pobór podatku przeprowadzi wydział powiatowy, na którego obszarze znajduje się kopalnia, i wypłaci kwoty, przypadające z tego tytułu uprawnionym związkom samorządowym, w umówionym przez nie terminie.

§ 86. W razie niewprowadzenia przez którykolwiek z uprawnionych związków samorządowych podatku od kopalń pozostałe uprawnione związki samorządowe mogą pobierać wyłącznie na rzecz swoją podatek do wysokości 1% ceny lub wartości sprzedażnej ciała kopalnego.

Do art. 34.

§ 87. Podatek od zbytku mieszkaniowego powinien być wymierzony jednocześnie z podatkiem lokalowym.

Do art. 37.

§ 88. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie pobierania podatków, wymienionych w art. 35, powinny być podejmowane w formie statutów.

2. Statuty te powinny być dostosowane do statutów wzorowych, opracowanych przez Ministerstwo Administracji Publicznej bądź Ministerstwo Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Wprowadzenie istotnej zmiany w tych statutach może nastąpić jedynie za zezwoleniem Ministra Administracji Publicznej bądź Ministra Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Do art. 39 i 46.

§ 89. Gminy miejskie oraz powiatowe związki samorządowe, pobierające dotychczas podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych w wysokości przekraczającej 10% należności za spożycie, obowiązane są stawkę tę obniżyć na rok 1946 i 1947 do wysokości dozwolonej w art. 39 ust. 2.

Do art. 40 ust. 2

§ 90. Ulgi podatkowe, przewidziane w art. 40 ust. 1, stosowane będą również w r. 1947, ale tylko w stosunku do lokali mieszkalnych jedno-, dwu- i trzyizbowych, zajmowanych przez osoby zatrudnione w publicznej służbie państwowej lub samorządowej oraz przez osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

Do art. 40 ust. 3.

§ 91. Gminne bądź miejskie rady narodowe przy obniżaniu a nawet całkowitym zwalnianiu poszczególnych grup podatników od podatku od lokali powinny w granicach słuszności gospodarczej mieć na względzie rozszerzenie koła osób, którym ulga została przyznana w myśl art. 40 ust. 1, w szczególności na osoby pracujące w przedsiębiorstwach, mających szczególne znaczenie ze względu na lokalne potrzeby gminy (np. osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach prowadzących odbudowę, wytwarzających produkty niezbędne dla zaspokojenia potrzeb reglamentowanego rynku miejscowego oraz w przedsiębiorstwach spółdzielczych itp.).

Do art. 40 ust. 4.

§ 92. Ulga, określona w art. 40, nie przysługuje dla lokalu, w którego części zamieszkuje osoba wymieniona w art. 29 ust. 2, chyba że chodzi o przypadek przewidziany w § 64.

Do art. 43.

§ 93. Do gmin wiejskich o charakterze miejskim zalicza się miejscowości zamieszczone w poniższym wykazie.

Wykaz gmin wiejskich o charakterze miejskim.

L. p.	Nazwa gminy	Powiat	Województwo
1.	Bolesławice	wieluński	łódzkie
2.	Brwinów-letnisko	błoński	warszawskie
3.	Falenica	warszawski	"
4.	Hel	morski	gdańskie
5.	Irena	garwoliński	warszawskie
6.	Jabłonowo I	brodnicki	pomorskie
7.	Kobyłka	radzymiński	warszawskie
8.	Legionowo	warszawski	"
9.	Łaskarzew-Osada	garwoliński	"
10.	Milanówek-letnisk.	błoński	"
11.	Nowy Korczyn	stopnicki	kieleckie
12.	Piastów	warszawski	warszawskie
13	Pionki	kozienicki	kieleckie
14	Pławno	radomszczański	łódzkie
15.	Rumia	morski	gdańskie
16.	Skępe	lipnowski	pomorskie
17.	Skolimów-Konstancin	warszawski	warszawskie
18.	Stopnica	stopnicki	kieleckie
19.	Tarnogóra	krasnystawski	lubelskie
20.	Urle	radzymiński	warszawskie
21.	Zelów	łaski	łódzkie
22	Grodziec	będziński	śląskie
23.	Niwka	"	"
24.	Strzemieszyce	"	"
25.	Czechowice-Dziedzice	bielski	"
26.	Bielszowice	katowicki	"
27	Brzezinka	"	"
28.	Chropaczów	"	"
29.	Dąbrówka Mała	"	"
30.	Godula	"	"
31.	Janów	"	"
32.	Kochłowice	"	"
33	Kończyce	"	"
34.	Lipiny	"	"
35.	Łagiewniki	"	"
36.	Michałkowice	"	"
37.	Nowa Wieś	"	"
38	Nowy Bytom	"	"
39.	Orzegów	"	"
40.	Panewniki	"	"
41.	Pawłów	"	"
42	Piotrowice	"	"
43.	Ruda	"	"
44	Szopienice	"	"
45.	Świętochłowice	"	"
46.	Welnowiec	"	"
47.	Kalety	lubliniecki	"
48.	Tychy	pszczyński	"
49	Łaziska Górne	"	"
50.	Czerwonka	rybnicki	"
51.	Niedobczyce	"	"
52.	Knurów	"	"
53	Pszów	"	"
54.	Radlin	"	"
55.	Brzeziny Śląskie	tarnogórski	"
56	Brzozowice-Kamień	"	"
57.	Dąbrówka Wielka	"	"
58.	Piekary Śl.	"	"
59.	Radzionków	"	"
60.	Bobrek	bytomski	"
61.	Chruszczów	"	"
62.	Miechowice	"	"
63.	Mikulczyce	"	"
64.	Rokitnica	"	"
65.	Kędzierzyn	kozielski	"

(Dz. U.R.P. z dn. 18.III.1947 r. Nr 25, poz. 96)

Do art. 50.

§ 94. Zakres obowiązywania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128) rozciąga się na cały obszar Ziem Odzyskanych z ograniczeniami wymienionymi w § 95.

§ 95. 1. Dla majątków państwowych i osadników rolnych, obejmujących w posiadanie gospodarstwo rolne przed dniem 1 kwietnia roku podatkowego, obniża się podatek gruntowy za pierwszy rok podatkowy o 80%. Majątki państwowe i osadnicy, obejmujący gospodarstwo rolne w posiadanie po tym terminie, nie opłacają w ogóle podatku gruntowego w danym roku podatkowym.

2. Dla nieruchomości, stanowiących mienie opuszczone i poniemieckie w myśl dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U.R.P. Nr 13, poz. 87), a znajdujących się na terenach Ziem Odzyskanych, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości powstaje:

1) dla budynków mieszkalnych w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym rozpoczęto użytkowanie budynku; jeżeli użytkowanie rozpoczyna się stopniowo przez przejmowanie poszczególnych lokali przez najemców, obowiązek podatkowy powstaje wówczas tylko dla tej części budynku, której użytkowanie rozpoczęto,
2) dla pozostałych nieruchomości (budynkowych i gruntowych) — w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym nieruchomość została objęta w faktyczne użytkowanie dla celów, dla jakich nieruchomość z natury swej jest przeznaczona lub dla jakiej się nadaje.

§ 96. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, co do §§ 94 i 95 z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

38

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu w sprawie wykonania art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (normę podstawową) w 1945 r. oraz przeciętną cenę jednego kwintala żyta z 1945 r. dla poszczególnych powiatów podaje tabela, stanowiąca załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiaru podatku gruntowego za rok podatkowy 1946.

(Dz. U.R.P. z dnia 18.III.1947 r. Nr 25, poz. 97)

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do § 1 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 stycznia 1947 r. (poz. 97).

T A B E L A

przeciętnego przychodu z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich (norma podstawowa) i przeciętnej ceny żyta w r. 1945.

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
I.	Województwo Białostockie		
1.	powiat augustowski	8	1100
2.	„ białostocki	7	1300
3.	„ białostocki grodzki	9	1400
4.	„ bielski	9	1300
5.	„ ełcki	8	800
6.	„ gołdapski	8	800
7.	„ łomżyński	7	1300
8.	„ olecki	8	800
9.	„ sokólski	8	1300
10.	„ suwalski	8	1100
11.	„ szczuczyński	9	1100
12.	„ wysokomazowiecki	9	1300
II.	Województwo Gdańskie		
1.	powiat elbląski	8	800
2.	„ gdańsk	9	1000
3.	„ gdański grodzki	10	1100
4.	„ gdyński grodzki	7	1100
5.	powiat kartuski	7	900
6.	„ kwidzyński	8	800
7.	„ kościerski	6	900
8.	„ lęborski	8	800
9.	„ malborski	9	800
10.	„ morski	7	1000
11.	„ starogardzki	7	800
12.	„ sztumski	8	900
13.	„ tczewski	9	1000
14.	miasto Elbląg	9	800
15.	„ Sopot	9	1100
III.	Województwo Kieleckie		
1.	powiat częstochowski grodzki	9	1400
2.	„ częstochowski	9	1200
3.	powiat iłżecki	8	1200
6.	„ kozienicki	7	1200
5.	„ kielecki	8	1300
4.	„ jędrzejowski	11	1300

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
7.	powiat opatowski	11	1200
8.	„ pińczowski	13	1200
9.	„ radomski grodzki	11	1400
10.	„ radomski	9	1200
11.	„ sandomierski	12	1300
12.	„ stopnicki	10	1200
13.	„ włoszczowski	8	1200
14.	miasto Kielce	10	1400
15.	„ Ostrowiec	12	1400
IV.	Województwo Krakowskie		
1.	powiat bialski	10	1200
2.	„ bocheński	10	1200
3.	„ brzeski	10	1200
4.	„ chrzanowski	7	1300
5.	„ dąbrowski	10	1300
6.	„ krakowski	13	1300
7.	„ krakowski grodzki	14	1400
8.	„ limanowski	7	1200
9.	„ miechowski	14	1200
10.	„ myślenicki	8	1200
11.	„ nowosądecki	8	1200
12.	„ nowotarski	7	1200
13.	„ olkuski	9	1300
14.	„ tarnowski	10	1300
15.	„ wadowicki	11	1300
16.	„ żywiecki	8	1300
17.	miasto Nowy Sącz	10	1300
18.	„ Tarnów	11	1400
V.	Województwo Lubelskie		
1.	powiat bialski	8	1200
2.	„ biłgorajski	7	1100
3.	„ chełmski	10	1200
4.	„ hrubieszowski	13	1100
5.	„ krasnystawski	11	1200
6.	„ kraśnicki	10	1200
7.	„ lubartowski	8	1100
8.	„ lubelski grodzki	14	1300
9.	„ lubelski	11	1200
10.	„ łukowski	8	1200
11.	„ puławski	10	1200
12.	„ radzyński	9	1100
13.	„ siedlecki	10	1200
14.	„ tomaszewski	10	1000
15.	„ włodawski	8	1100
16.	„ zamojski	11	1100
17.	miasto Chełm	12	1300
18.	„ Siedlce	12	1300
VI.	Województwo Łódzkie — grodzkie	15	1600
VII.	Województwo Łódzkie		
1.	powiat brzeziński	9	1200
2.	„ konecki	7	1200
3.	„ kutnowski	12	1200
4.	„ łaski	9	1200
5.	„ łęczycki	12	1200
6.	„ łowicki	12	1200
7.	„ łódzki	10	1300
8.	„ opoczyński	8	1200
9.	„ piotrkowski	10	1200
10.	„ radomszczański	9	1200
11.	„ rawski	9	1200
12.	„ sieradzki	10	1000
13.	„ skierniewicki	9	1200
14.	„ wieluński	8	1000
15.	miasto Pabianice	12	1400
16.	„ Piotrków	11	1300
17.	„ Tomaszów	10	1300
18.	„ Zduńska Wola	11	1300
19.	„ Zgierz	11	1300
VIII.	Województwo Pomorskie		
1.	powiat brodnicki	9	900
2.	„ bydgoski grodzki	12	1000
3.	„ bydgoski	9	900
4.	„ chełmiński	11	900
5.	„ chojnicki	8	900
6.	„ grudziądzki grodzki	11	900
7.	„ grudziądzki	9	900
8.	„ inowrocławski grodzki	14	1000
9.	„ inowrocławski	13	900
10.	„ lipnowski	9	1000
11.	„ lubawski	9	900
12.	„ nieszawski	11	1000
13.	„ rypiński	10	1000
14.	„ sępolski	12	900
15.	„ szubiński	11	1000
16.	„ świecki	9	1000
17.	„ toruński grodzki	13	1000
18.	„ toruński	10	900
19.	„ tucholski	8	900
20.	„ wąbrzeski	9	900
21.	„ włocławski	12	1000
22.	„ wyrzyski	12	900
23.	miasto Włocławek	13	1100
IX.	Województwo Poznańskie		
1.	powiat babimojski	7	800
2.	„ chodzieski	12	1000
3.	„ czarnkowski	11	1000
4.	„ gnieźnieński grodzki	13	1200
5.	„ gnieźnieński	12	1100

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
6.	powiat gorzowski	9	800
7.	„ gostyński	14	1100
8.	„ gubiński	10	800
9.	„ jarociński	12	1100
10.	„ kaliski	13	1100
11.	„ kępiński	9	1100
12.	„ koniński	11	1200
13.	„ kościański	13	1100
14.	„ krośnieński	7	800
15.	„ krotoszyński	13	1100
16.	„ kolski	11	1200
17.	„ leszczyński	12	1100
18.	„ międzychodzki	10	1000
19.	„ międzyrzecki	7	800
20.	„ mogileński	12	1000
21.	„ nowotomyski	11	1000
22.	„ obornicki	13	1000
23.	„ ostrowski	13	1100
24.	„ pilski	8	800
25.	„ poznański grodzki	13	1200
26.	„ poznański	12	1100
27.	„ rawicki	12	1000
28.	„ rzepiński	7	800
29.	„ skwierzyński	7	800
30.	„ śremski	10	1000
31.	„ środzki	12	1100
32.	„ strzelecki	7	800
33.	„ suleciński	7	800
34.	„ świebodziński	7	800
35.	„ szamotulski	13	1000
36.	„ turecki	10	1100
37.	„ wągrowiecki	12	1000
38.	„ wolsztyński	12	1000
39.	„ wrzesiński	12	1100
40.	„ wschowski	7	800
41.	„ zielonogórski	7	800
42.	„ żniński	13	1000
43.	miasto Gorzów	10	900
44.	„ Kalisz	14	1200
45.	„ Piła	8	800
X.	Województwo Rzeszowskie		
1.	powiat brzozowski	8	1400
2.	„ dębicki	9	1400
3.	„ gorlicki	9	1300
4.	„ jarosławski	9	1300
5.	„ jasielski	9	1400
6.	„ kolbuszowski	9	1300
7.	„ krośnieński	10	1400
8.	„ leski	8	1300
9.	„ lubaczowski	8	1200
10.	„ łańcucki	8	1300
11.	„ mielecki	9	1200
12.	„ niżański	8	1300
13.	„ przemyski	8	1200
14.	„ przeworski	10	1300
15.	„ rzeszowski	10	1400
16.	powiat sanocki	9	1200
17.	„ tarnobrzeski	10	1200
18.	miasto Przemyśl	9	1300
19.	„ Rzeszów	11	1500
XI.	Województwo Śląskie		
1.	powiat będziński	10	1200
2.	„ bielski	11	1000
3.	„ bytomski grodzki	12	1100
4.	„ bytomski	11	1000
5.	„ cieszyński	11	1200
6.	„ chorzowski grodzki	12	1100
7.	„ dobrodzieński	9	900
8.	„ gliwicki grodzki	10	1200
9.	„ gliwicki	9	1100
10.	„ głubczycki	9	900
11.	„ grodkowski	9	900
12.	„ katowicki grodzki	14	1300
13.	„ katowicki	13	1200
14.	„ kluczborski	9	900
15.	„ kozielski	7	900
16.	„ lubliniecki	12	1000
17.	„ niemodliński	8	900
18.	„ niski	9	800
19.	„ oleski	9	1000
20.	„ opolski	9	1100
21.	„ prudnicki	12	800
22.	„ pszczyński	13	1200
23.	„ raciborski	8	800
24.	„ rybnicki	13	1100
25.	„ sosnowiecki grodzki	10	1200
26.	„ strzelecki	11	900
27.	„ tarnogórski	13	1000
28.	„ zabrski grodzki	12	1200
29.	„ zawierciański	10	1100
30.	miasto Będzin	10	1200
31.	„ Bielsko	12	1100
32.	„ Cieszyn	12	1200
33.	„ Dąbrowa	10	1100
34.	„ Nisa	10	900
35.	„ Opole	10	1200
36.	„ Raciborz	9	900
37.	„ Zawiercie	12	1200
XII.	Województwo Warszawskie — grodzkie	15	1700
XIII.	Województwo Warszawskie		
1.	powiat błoński	10	1400
2.	„ ciechanowski	12	1200
3.	„ działdowski	9	1000
4.	„ garwoliński	9	1200
5.	„ gostyniński	9	1100
6.	„ grójecki	11	1400

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
7.	powiat makowski	8	1100
8.	„ miński	9	1400
9.	„ mławski	9	1000
10.	„ ostrołęcki	9	1000
11.	„ ostrowski	9	1200
12.	„ płocki	12	1200
13.	„ płoński	12	1200
14.	„ przasnyski	9	1000
15.	„ pułtuski	9	1100
16.	„ radzymiński	8	1400
17.	„ sierpecki	11	1200
18.	„ sochaczewski	11	1400
19.	„ sokołowski	9	1100
20.	„ warszawski (lewobrzeżny)	11	1500
21.	„ warszawski (prawobrzeżny)	9	1500
22.	„ węgrowski	10	1200
23.	miasto Płock	13	1300
24.	„ Pruszków	12	1400
25.	„ Żyrardów	10	1400

XIV. Województwo Olsztyńskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat bartoszycki	8	700
2.	„ braniecki	8	700
3.	„ giżycki	8	700
4.	„ iławecki	8	700
5.	„ kętrzyński	8	700
6.	„ lidzbarski	8	700
7.	„ morąski	8	700
8.	„ mrągowski	8	700
9.	„ nidzicki	8	700
10.	„ olsztyński	8	700
11.	„ olsztyński grodzki	8	700
12.	„ ostródzki	8	700
13.	„ pasłęcki	8	700
14.	„ piski	8	700
15.	„ reszelski	8	700
16.	„ suski	8	700
17.	„ szczycieński	8	700
18.	„ węgorzewski	8	700

XV. Województwo Szczecińskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat białogardzki	9	700
2.	„ bytowski	7	800
3.	„ chojeński	7	700
4.	„ choszczeński	10	700
5.	„ człuchowski	8	700
6.	„ drawski	8	700
7.	„ gryficki	9	700
8.	„ gryfiński	7	700
9.	„ kamieński	7	700
10.	„ kołobrzeski	7	700
11.	„ koszaliński	8	700
12.	„ łobeski	7	700
13.	„ miastecki	9	700
14.	powiat myśliborski	8	700
15.	„ nowogardzki	9	700
16.	„ pyrzycki	9	700
17.	„ sławieński	9	700
18.	„ słupski	8	700
19.	„ starogardzki	8	700
20.	„ szczeciński	9	800
21.	„ szczeciński grodzki	9	900
22.	„ szczecinecki	7	700
23.	„ wałecki	7	700
24.	„ woliński	6	700
25.	„ złotowski	8	600
26.	miasto Słupsk	9	700

XVI. Województwo Wrocławskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat bolesławiecki	9	700
2.	„ brzeski	9	700
3.	„ bystrzycki	12	900
4.	„ dzierżoniowski	11	900
5.	„ głogowski	12	700
6.	„ gorowski	9	800
7.	„ jaworski	12	700
8.	„ jeleniogórski	11	900
9.	„ kamiennogórski	9	700
10.	„ kłodzki	13	900
11.	„ kożuchowski	8	800
12.	„ legnicki	12	800
13.	„ lubański	8	700
14.	„ lubiński	11	700
15.	„ lwówecki	11	700
16.	„ milicki	9	700
17.	„ namysłowski	9	700
18.	„ oleśnicki	8	800
19.	„ oławski	8	800
20.	„ strzeliński	13	900
21.	„ szprotawski	10	800
22.	„ sycowski	7	900
23.	„ średzki	10	900
24.	„ świdnicki	9	700
25.	„ trzebnicki	8	700
26.	„ wałbrzyski	8	1000
27.	„ wałbrzyski grodzki	12	100
28.	„ wrocławski	11	900
29.	„ wrocławski grodzki	14	1100
30.	„ wołowski	9	700
31.	„ ząbkowicki	11	800
32.	„ zgorzelecki	7	700
33.	„ złotoryjski	11	800
34.	„ żagański	10	700
35.	„ żarski	8	700
36.	miasto Brzeg	9	800
37.	„ Jelenia Góra	11	1000
38.	„ Legnica	13	900
39.	„ Świdnica	11	800

39

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

z dnia 20 stycznia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych.

Na podstawie art. 13 ust. 2, art. 26 ust. 1 i art. 31 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 129),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

Do art. 5 i 29.

§ 2. Wpływy z podatku gruntowego gminy wiejskie dzielą na:

1) wpływy, przypadające od podatników, wymienionych w art. 10 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128),

2) wpływy, przypadające od pozostałych podatników.

§ 3. 1. Z wpływów wymienionych w § 2 pkt. 2) gminy wiejskie wydzielają 20% na rzecz Państwa. Pozostałą część wpływów dolicza się do wpływów, wymienionych w § 2 pkt. 1), i z uzyskanej sumy przekazuje się:

1) powiatowemu związkowi samorządowemu 5%

2) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

3) Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu 5%

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 gminy wiejskie przekazują Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo - Zapomogowemu także kwoty, wydzielone na rzecz Państwa w myśl ust. 1 zdanie pierwsze.

Do art. 5 ust. 3 i 4.

§ 4. 1. Wpływy, wydzielone na rzecz Państwa i Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, gminy wiejskie wpłacają w kasie właściwego urzędu skarbowego na odpowiedni rachunek bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem PKO w terminie do dnia 10 następnego miesiąca za każdy miesiąc ubiegły.

2. W przypadku, gdy zarząd gminy nie odprowadzi do kasy urzędu skarbowego kwot, wymienionych w ust. 1, urząd skarbowy niezwłocznie ustali wysokość należnych kwot, na podstawie dowodów rachunkowo - kasowych gminy i celem ich ściągnięcia wdroży egzekucję administracyjną.

Do art. 5 i 7.

§ 5. Przypadające wojewódzkim i powiatowym związkom samorządowym kwoty wpływów z podatku gruntowego i od nieruchomości powinny gminy przekazywać tym związkom za pośrednictwem PKO lub innej instytucji finansowej w terminie do dnia 10 następnego miesiąca za każdy miesiąc ubiegły.

Do art. 6.

§ 6. 1. Z ogólnych wpływów z podatku gruntowego gminy miejskie wydzielają 3% do dyspozycji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na cele samorządu rolniczego.

2. Przepisy § 4 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 7. 1. Opłaty administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych związki samorządowe mogą pobierać w gotówce lub znaczkami przez siebie wydanymi. W przypadku pobrania opłaty znaczkami powinny być one należycie kasowane mechanicznie lub ręcznie tak, aby nie mogły być powtórnie użyte.

2. Jako opłatę za czynność urzędową uważać należy także opłatę za załatwienie wniosków (podań), którą uiszcza się w kasie związku samorządowego w gotówce albo w znaczkach, nalepianych na wniosku (podaniu).

3. Opłaty targowe za użycie miejsca w miejskich halach targowych lub na targowiskach mogą być pobierane od wszystkich sprzedających niezależnie od tego, czy korzystają oni w tym celu ze specjalnych urządzeń, jak stoiska, kioski, budki, stragany itp., czy też sprzedają

towar z kosza, płachty itp. opakowania, bądź też sprzedają pojedyncze sztuki towaru, jak obuwie, czy części garderoby itp. albo wprowadzają zwierzęta, ptactwo itp. celem sprzedaży.

4. Pobieranie opłat od sprzedaży artykułów żywnościowych, dokonywane przez producentów rolnych, dozwolone jest tylko wówczas, jeżeli sprzedaż odbywa się w miejskich halach targowych. Nie można pobierać tych opłat, jeżeli sprzedaż odbywa się na gminnych lub miejskich placach targowych nawet gdyby sprzedaż odbywała się z samochodu, wozu, bryki itp. środków, służących do przewozu artykułów żywności gospodarstwa rolnego.

§ 8. 1. Za urządzenia i zakłady dobra publicznego w rozumieniu art. 10—14 należy uważać instytucje i urządzenia związku samorządowego, z których istoty i celu wynika, iż nie są one obliczone na zysk (np. szpitale, szkoły, ambulatoria, zakłady wychowawcze, przytułki, schroniska noclegowe itp.).

2. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty za używanie utrzymywanych przez nie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego, jak również zakładów użyteczności publicznej. Wyjątek stanowią opłaty za naukę w szkołach samorządowych, które nie mogą być pobierane.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 2, nie wymagają zatwierdzenia władzy nadzorczej, powinny być jednak wymierzane według istotnej miary używania danego urządzenia i zakładu, w braku zaś możności ścisłego ustalenia — według prawdopodobnej miary używania. W każdym razie wysokość tych opłat nie może być ustalona pod kątem widzenia przysporzenia dochodu związkowi samorządowemu.

Do art. 13.

§ 9. Uiszczenie opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną nawierzchnią, nie wyłącza obowiązku uiszczenia specjalnych dopłat, jeżeli zachodzą warunki, określone w art. 13.

§ 10. 1. Uchwała w sprawie pobierania specjalnych dopłat, powzięta po wysłuchaniu opinii samorządu gospodarczego, powinna określić, w jakim stopniu wydatki na założenie i utrzymanie urządzeń dobra publicznego bądź przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, mają być pokryte z dopłat, oraz zasady ustalania szczególnych korzyści gospodarczych lub udogodnień, dających podstawę do pobierania specjalnej dopłaty od właścicieli nieruchomości (gruntów i budynków), jak również od przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych i usługowych.

2. Właściciele nieruchomości (gruntów, budynków) oraz przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe i usługowe, o których mowa w ust. 1, są obowiązane do specjalnych dopłat na rzecz związków samorządowych za szczególne korzyści i udogodnienia tylko w granicach rzeczywiście osiągniętych korzyści z urządzeń i zakładów dobra publicznego.

§ 11. Rozkładu tej sumy dokonuje organ wykonawczy związku samorządowego po wysłuchaniu opinii komisji, której skład określa właściwa rada narodowa, przy czym połowa członków komisji powinna być powołana z grona podatników specjalnej dopłaty.

§ 12. O uchwale zawiadamia się podatników przez wyłożenie jej do publicznego wglądu na okres jednego miesiąca w biurze organu wykonawczego związku samorządowego wraz z projektem, kosztorysem i planem pokrycia kosztów. O dniu wyłożenia i okresie wglądu należy ogłosić publicznie w sposób, w danej miejscowości przyjęty, zaznaczając, że termin do wnoszenia odwołań kończy się z upływem okresu, wyznaczonego do wglądu.

Do art. 14.

§ 13. Obowiązek uiszczenia specjalnych dopłat, określonych w art. 14, nie jest zależny od uzyskania przez miasta i powiatowe związki samorządowe szczególnych korzyści gospodarczych bądź udogodnień z urządzeń i zakładów dobra publicznego; wystarczy gdy z tych urządzeń i zakładów gminy miejskie i powiatowe związki samorządowe osiągają normalne korzyści i udogodnienia.

Do art. 18.

§ 14. Przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 18 są zarówno przedsiębiorstwa o charakterze czysto przemysłowym lub handlowym, które z istoty powinny przynosić zyski, jak i przedsiębiorstwa o charakterze zakładów użyteczności publicznej, które jakkolwiek mogą być prowadzone jako jednostki gospodarcze samodzielne i samowystarczalne, nie są w zasadzie obliczone na zysk ani traktowane jako źródło dochodów; do rzędu tych ostatnich należą np. zakłady wodociągowe, kanalizacyjne, ogrodnicze, gazownia, elektrownia, rzeźnie, lombardy itp.

Do art. 22.

§ 15. Do zaciągania pożyczek obrotowych (np. na zasilenie funduszów kasowych) oraz do wystawiania weksli przez organa wykonawcze związku samorządowego nie jest potrzebna każdorazowa uchwała organu stanowiącego tego związku, zatwierdzona przez władzę nad-

zorczą; jeżeli terminy wykonania zobowiązań z tytułu pożyczek z weksli nie przekraczają danego roku budżetowego, organ stanowiący związku samorządowego może upoważnić swe organa wykonawcze do zaciągania tego rodzaju pożyczek i wystawiania tego rodzaju weksli w ogólnej uchwale, powziętej bądź przy uchwalaniu budżetu, bądź po jego uchwaleniu; uchwała ta powinna być zatwierdzona przez władzę nadzorczą i powinna określać wysokość ogólnej sumy pożyczek oraz zobowiązań wekslowych, do których zaciągania upoważnione zostały organa wykonawcze, jak również przewidywać ogólne warunki, których mają organa wykonawcze przestrzegać przy zaciąganiu tych zobowiązań.

§ 16. Objęcie poręki zachodzi również w przypadku udzielenia poręki wekslowej.

Do art. 24 ust. 1.

§ 17. 1. Starosta i wojewoda, naczelnik urzędu skarbowego i dyrektor izby skarbowej (lub jego przedstawiciel) wyrażają swoją opinię na posiedzeniu wydziału powiatowego (wojewódzkiego). Do zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego lub dyrektora izby skarbowej o posiedzeniu wydziału należy dołączyć porządek obrad oraz po 1 egzemplarzu uchwał, wymagających opinii. Zawiadomienie powinno być doręczone najmniej na trzy dni przed posiedzeniem wydziału. Naczelnik urzędu skarbowego (dyrektor izby skarbowej) może jednak zażądać odłożenia do następnego posiedzenia spraw wymagających zbadania.

2. Starosta bądź naczelnik urzędu skarbowego, a także wojewoda i dyrektor izby skarbowej powinni ograniczyć swą opinię jedynie do wypowiedzi, czy uchwała zgodna jest z prawem i czy jest gospodarczo celowa.

Do art. 26.

§ 18. Uchwały związków samorządowych, podlegające zatwierdzeniu władzy nadzorczej, powinni być przedstawione tejże władzy w dwóch egzemplarzach, uchwały zaś dotyczące spraw finansowych — w trzech egzemplarzach.

§ 19. Do statutów podatkowych, o których mowa w § 88 rozporządzenia wykonawczego do dekretu o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 96), należy dołączyć preliminarz budżetowy i obliczenie przewidywanych wpływów z projektowanej daniny.

§ 20. 1. Do uchwały upoważniającej organ wykonawczy związku samorządowego do zaciągnięcia pożyczki na cele inwestycyjne powinien być dołączony preliminarz budżetowy, kosztorys robót, na których przeprowadzenie pożyczka ma być zaciągnięta, sprawozdanie o stanie majątku komunalnego, wykaz dotychczasowego zadłużenia związku samorządowego z wyszczególnieniem zobowiązań z pożyczek długoterminowych i krótkoterminowych oraz zestawienie sum, które związek samorządowy musi wstawić do swego budżetu tytułem oprocentowania i amortyzacji pożyczek już zaciągniętych. W uchwale o zaciągnięciu pożyczki powinien być określony cel pożyczki, forma, oprocentowanie i sposób amortyzacji tudzież wskazanie źródła pokrycia.

2. Do uchwał o zaciągnięciu pożyczki na inne cele należy zamiast kosztorysu robót dołączyć szczegółowo uzasadniony wniosek, stwierdzający celowość pożyczki.

§ 21. Materiały, określone w poprzednich paragrafach, należy w zasadzie przedstawić władzy nadzorczej w każdym roku budżetowym jednorazowo; przy przedstawieniu do zatwierdzenia w ciągu tego samego roku budżetowego następnych uchwał w tym samym przedmiocie należy powołać się na uchwałę, do której wymagane materiały zostały już dołączone.

§ 22. Jeżeli do uchwały, przedstawionej do zatwierdzenia, nie zostały dołączone materiały, wymienione w § 20, lub też jeżeli sprawa wymaga wyjaśnień, władza nadzorcza obowiązana jest zwrócić uchwałę związkowi samorządowemu do uzupełnienia najdalej w ciągu tygodnia po jej otrzymaniu.

§ 23. Bieg terminów, przewidzianych w art. 26, rozpoczyna się od dnia następnego po dniu otrzymania uchwały przez władzę nadzorczą, właściwą do wydania decyzji.

§ 24. W przypadku odmowy zatwierdzenia uchwały władza nadzorcza obowiązana jest podać powody odmowy i pouczyć o środkach prawnych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

(Dz. U.R.P. z dn. 18.III.1947 r. Nr 25, poz. 98).

40

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU

z dnia 5 lutego 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie gospodarowania i organizacji skupu ubocznych produktów poubojowych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. Gospodarowanie na terenie całego Państwa produktami, wymienionymi w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie obrotu i gospodarowania ubocznymi produktami poubojowymi (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 108) oraz skup tych produktów powierza się Towarzystwu Przemysłowo-Handlowemu „Bacutil" Sp. z o. o. w Warszawie, pod nadzorem Ministra Aprowizacji i Handlu.

§ 2. Towarzystwo Przemysłowo - Handlowe „Bacutil" obowiązane jest nabyć każdą zaofiarowaną ilość produktów wymienionych w § 1 i posiadać w rzeźniach placówki zbiorcze.

Minister Aprowizacji i Handlu może w szczególnych przypadkach zwalniać od tych obowiązków.

§ 3. Towarzystwo Przemysłowo - Handlowe „Bacutil" ma wyłączne prawo:

a) zbierania i skupywania na terenie rzeźni i fabryk przetworów mięsnych produktów wymienionych w § 1,

b) oczyszczania i szlamowania jelit zwierząt ubijanych w rzeźniach.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

(Dz. U. R. P. z dnia 22.III.1947 r. Nr 27, poz. 109).

41

ZARZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 28 lutego 1947 r.

(Nr UR/2.I.3/500)

w sprawie wyłączenia od parcelacji i przeznaczenia na cele szkolnictwa rolniczego nieruchomości ziemskich na terenie powiatu warszawskiego.

Na podstawie art .15 Dekretu P.K.W.N. z dn. 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U.R.P. Nr 3, poz. 13) wyłączam od parcelacji i przeznaczam na cele szkolnictwa rolniczego niżej wymienione obszary użytków rolnych z gospodarstw poniemieckich położonych na terenie powiatu warszawskiego wraz z zabudowaniami, podwórzami, parkami, stawami gospodarskimi oraz zakładami przemysłu rolnego.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

Załącznik:

L. p.	Gromada	Gmina	Nazwisko i imię poprzedniego właściciela	Obszar użytków rolnych ha	Typ szkoły rolniczej
1	Strzępki	Karczew	Katelbach	10	Gimnazjum Szkoła Roln. Żeńska
2	Brzeziny	Brudno	Repsch Fryderyk	20	Gimn. Szk. Roln Męska i Żeń.
3	Białołęki	Brudno	Hild Rozalia	18	Gm. Szk. Ogrodn Męska i Żeń.
4	Aleksandrów	Wiązowna	Pentzke Ed.	20	Gm. Szk. Rol. Męska i Żeńska
5	Piacówka	Młociny	Stencel M.	8	Gm. Szk. Roln. Żeńska
6	Łomianki Górne	,,	Bischoff R. i Maier Jul.	10	,, ,, ,, Męska
7	Dębina Włościańska	Cząstków	Cylke Edm.	10	,, ,, ,, Żeńska
8	Kazun Nowy	,,	Bartel Piotr	10	,, ,, ,, Męska
9	Kierszek	Jeziorna	Haug Jan	11	,, ,, ,, Męska i Żeń.
10	Kępa Zawadowska	Wilanów	Wicke Karol	10	,, ,, ,, Męska
11	,, ,,	,,	Goebin Albin	10	,, ,, ,, Żeńska
12	Opacz	Skorosze	Seider Michał	8,4	,, ,, ,, Męska
13	Raszyn	Falenty	Lange Karol	10	,, ,, ,, Męska
14	Rybie	,,	Klotz Jakób	5,04	,, ,, ,, Żeńska

42

ZARZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 14 marca 1947 r.

(Nr UR.2.I.3/530)

w sprawie wyłączenia od parcelacji i przeznaczenia na cele szkolnictwa rolniczego nieruchomości ziemskich z terenu województwa śląsko-dąbrowskiego.

Na podstawie art. 15 dekretu P.K.W.N. z dnia 6.IX.44 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 18.I.1945 r. (Dz. U.R.P. Nr 3, poz. 13) oraz art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 12.VI.1945 r. o przeniesieniu własności resztówek majątków rozparcelowanych na spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej (Dz.U.R.P. Nr 27, poz. 162) wyłączam spod parcelacji i przeznaczam na cele szkolnictwa rolniczego nieruchomości ziemskie położone na terenie woj. Śląsko-Dąbrowskiego wymienione w załączonym wykazie wraz z zabudowaniami, podwórzami, parkami, stawami gospodarskimi oraz zakładami i urządzeniami przemysłu rolnego.

W przypadkach, gdy w wymienionych nieruchomościach obszar użytków rolnych przekracza normy ustalone w § 45 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 1.III.45 r. (Dz. U.R.P. Nr 10, poz. 51) dla poszczególnych typów szkół rolniczych oraz pisma okólnego z dn. 31 maja 1946 r. Nr UR 2/I-1-46 należy wydzielić na cele szkolnictwa rolniczego jedynie taki obszar użytków rolnych, jaki odpowiada wspomnianym normom.

Tereny, które obecnie znajdują się w dzierżawie, zostaną przekazane w użytkowanie Szkolnictwu Rolniczemu po ekspiracji umów dzierżawnych.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

Załącznik.

WYKAZ OBIEKTÓW ROLNYCH PRZEZNACZONYCH NA OŚWIATĘ ROLNICZĄ

Powiat Będzin

L. p.	Nazwa obiektu lub miejscowości	Gmina	Rodzaj obiektu	Ogólny obszar w ha	Typ szkoły
1	Gzichów	Będzin	resztówka	58,94	Pow. Szk. Gosp. Wiej. męska
2	Grodziec	Grodziec	„	64,81	Gim. Ogrodnicze
				13,15	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
3	Okradzinów	Ząbkowice	b. szkoła rolnicza	4	Gm. Szkoła Rolnicza
4	Wojkowice Kościelne	„	resztówka	22,48	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
5	Zagórze	Zagórze	„	34,64	Pow. Szk. Gosp. Wiej. żeńska

Powiat Bielsko

L. p.	Nazwa obiektu lub miejscowości	Gmina	Rodzaj obiektu	Ogólny obszar w ha	Typ szkoły
1	Czechowice Górne	Czechowice	resztówka	86,67	Gimn. Rolnicze
2	Frelichów	Chybie	po Suchanku	30	Uniw. Ludowy
3	Jasienica	Jaworze	gosp. poniem. po Kowali	13,64	Gm. Szk. Rol. męska i żeń.
4	Kamienica	Mikuszowice	gosp. poniem. po Hessie	14,44	„ „ „ „
5	Strumień	Strumień	przedwojenny	30	Pow. Szk. Ogrodnicza

Powiat Cieszyn

L. p.	Nazwa obiektu lub miejscowości	Gmina	Rodzaj obiektu	Ogólny obszar w ha	Typ szkoły
1	Kończyce Małe	Zebrzydowice	resztówka	19,81	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
2	Gumna	Ogrodzona	gosp. poniem. po Górniaku	12	Gm. Szkoła Rol.
3	Międzyświeć	Skoczów	przed woj. Szk. Rolnicza	34	Gim. Rolnicze
			willa po Cywce	1	

Granice sprzed 1. 9. 1939 r.

Powiat Lubliniec

L. p.	Nazwa obiektu lub miejscowości	Gmina	Rodzaj obiektu	Ogólny obszar w ha	Typ szkoły
1	Droniowiczki	Lubliniec	resztówka	22	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
2	Glinica	Kochcice	„	22	„ „ „ „ „ „
3	Koszęcin	Koszęcin	część resztówki	20	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
4	Lubsza	Lubsza	resztówka	60	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
5	Pawonków	Pawonków	„	17	Uniw. Ludowy
5a	Lustrzaniec	„	z o. k. r. bez zabudowań	10	dla Uniw. Lud. w Pawonkowie

Powiat Pszczyna

L. p.	Nazwa obiektu lub miejscowości	Gmina	Rodzaj obiektu	Ogólny obszar w ha	Typ szkoły
1	Borynia	Pawłowice	resztówka	13,5	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
2	Bzie Zamieckie	Golasowice	„	18,8	„ „ „ „ „
3	Bijasowice	Bojszowy	„	10	„ „ „ „ „
4	Dzieckowice	Kosztowy	cz. resztówki	10,55	„ „ „ „ „
5	Góra	Miedzna	nadwyżka poza Ośr K.R. z oddzielnymi zabudowan.	11,4	„ „ „ „ „
6	Hołdunów	Lędziny	gosp. poniem. po Schön Aug. i Paweł oraz bud. po szkole mniej.	18,62	„ „ „ „ „
7	Kępa Pszczyńska	Pszczyna Wieś	resztówka	97,80	Gim. Roln. i Liceum
7a	z maj. Sznelowiec	„ „	po ks. Pszczyńskim	15—łąk	
8	Orzesze	Orzesze	gosp. poniem. po S. A. Godula	13,85	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
9	Ornontowice	„	resztówka po Hagenscheicie	90,51	Gimn. Roln.-Hod.
10	Regułowiec	Mikołów	gosp. poniem. po Holzu	98,20	Pow. Szk. G. W. i Uniw. Lud.
11	Tychy	Tychy	resztówka	10	Gm. Szk. Roln.
12	Studzionka	Wisła Wielka	„	20	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.

L. p.	Nazwa obiektu lub miejscowości	Gmina	Rodzaj obiektu	Ogólny obszar w ha	Typ szkoły
			Powiat Rybnik		
1	Brzezie	Brzezie	resztówka	61,9	Uniw. Lud. dla pow. Racibórz
2	Czernica	Czernica	„	19,7	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
3	Chudów	Chudów	cz. resztówki	21,9	„ „ „ „ „
4	Gorzyczki	Gorzyce	resztówka	22,3 57,5	„ „ „ „ „ Pow. Szk. G. W.
5	Łaziska	Godów	cz. majątku	16,2	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
6	Marklowice Górne	Marklowice	„ „	70	Pow. Szk. G. W. i Gm. Szk. Roln. męska i żeńska
7	Kamień	Leszczyny	gosp. poniem. Malerczyk Fr.	10,25	Gm. Szk. Roln.
8	Ruptawa	Jastrzębie—Zdrój	resztówka	15	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
9	Rówień	Boguszowice	gosp. po Bajor Józefie, bud. po Reis Pawle	22	„ „ „ „ „
10	Syrenia	Lubomia	gosp. poniem. Nosolów	22 20	G. Szk. Roln. gm. Lubomia Gm. Sz. Roln. dla gm. Bełsznica
11	Wilcza Górna[1])	Wilcza	resztówka	109,5	Gimn. Rol. i Gim. Szk. m. i ż.
12	Żwaka		„	65,6	Uniwersytet Ludowy
			Powiat Tarnowskie Góry		
1	Nakło Śl.	Nakło	resztówka cz.	59,53	Gimn. Rolnicze
2	Rybna			budynek i 1,99	Uniwersytet Ludowy
3	Tarnowice Stare	Tarn. Stare	resztówka	11,17	Gm. Szkoła Rolnicza
4	Świerklaniec	Świerklaniec	cz. z majątku	11	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.
			Powiat Zawiercie		
1	Koziegłowy	Koziegłowy	b. szkoła rolnicza	34	Pow. Szk. G. W. żeńska
2	Mzurów	Niegowa	resztówka	94 wraz z lasem	Gimn. Roln.-Ogrodnicze
3	Poręba	Poręba	„	10,7	Gm. Szk. Roln.
4	Rudniki	Włodowice	„	10	„ „ „
5	Rokitno Szlacheckie	Rokitno Szl.	„	30	„ „ „ męska i żeń.
6	Sulików	Siewierz	„	51,3	Gimn. Rolnicze
7	Wysoka	Rokitno Szl.	„	31,56 w tym 0,2 stawy	Uniwersytet Ludowy

[1]) Tekst uwzględniający sprostowanie podane w piśmie 2.IV 47 r. Nr U. R./2, I.3/530.

43

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 marca 1947 r.

(Nr UR. 2. I. 3/648)

w sprawie wyłączenia od parcelacji i przeznaczenia na cele szkolnictwa rolniczego nieruchomości ziemskich z terenu województwa łódzkiego.

Na podstawie art. 15 dekretu PKWN z dnia 6.IX. 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18.I. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13) oraz art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 12.VI. 1945 r. o przeniesieniu własności resztówek majątków rozparcelowanych na Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 162) wyłączam od parcelacji i przeznaczam na cele szkolnictwa rolniczego nieruchomości ziemskie położone na terenie województwa łódzkiego wymienione w załączonym wykazie wraz z zabudowaniami, podwórzami, parkami, stawami gospodarskimi

oraz zakładami i urządzeniami przemysłu rolnego.

W przypadkach, gdy w wymienionych nieruchomościach obszar użytków rolnych przekracza normy ustalone w § 45 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1.III. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51) oraz w piśmie okólnym z dnia 31 maja 1946 r. Nr UR/2 I. 1/46 dla poszczególnych typów szkół rolniczych — należy wydzielić na cele szkolnictwa rolniczego jedynie taki obszar użytków rolnych, jaki odpowiada wspomnianym normom.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

Załącznik:

WOJEWÓDZTWO ŁÓDZKIE

L. p.	Nazwa obiektu i miejscowość	Gmina	Obszar ogólny w ha	Typ szkoły	Uwagi
				Powiat Sieradz	
1	Małków	Bartochów	22	Uniwersytet Ludowy	
2	Tubędzin	"	35,37	G. Szk. Roln. męska i żeń.	
3	Ostrów	Brzeźnia	17,25	" " "	
4	Pustelnik	"	18,12	" " "	
5	B skupice	Charłupia M.	21,36	" " " męska i żeńska	
6	Górka Klonow.	Klonowa	32,12	" " " " "	
7	Kamionacz	Rossoszyca	21,15	" " " " "	
8	Wierzchy	Wierzchy	12,40	" " " " "	
9	Tymienice	Wojsławice	6,25	" " "	
10	Złoczów	Złoczów	25	Pow. Szk. G. W.	
11	Uników	"	10,40	Gm. Szk. Roln. M. i Ż.	
12	Mantyki	Wróblew	18,44	" " " " "	
13	Karsznice	Zduńska Wol	31,98	" " " " "	
14	Kościerzyn	Charłupia M.	59,50	Gimn. Rolnicze	
15	Rozdziały	Zadzień	32,50	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
16	Wilanów	Szadek	38,60	" " " " "	
17	Wrząca	Gruszczyca	20	" " " " "	
18	Wojsławice	Wojsławice	90	Gimn. Rolnicze	szkoła przedwojenna
				Powiat Brzeziny	
1	Drzazgowa Wola	Będków	42	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Nagawki	Dmosin	19	" " " " "	
3	Witkowice	Lipiny	25,18	" " " " "	
4	Popielawy	Łaznów	40,07	Pow. Szk. Gosp. Wiejsk.	
5	Małczew	Gałkówek	50	Szk. Mlecz.-Hodowl.	
6	Smardzew	Dobra	50	Uniwersytet Ludowy	
7	Przanowice		11	Gm. Szk. Roln.	
8	Bratoszewice		421	Instytut Prakt. Roln.	
9	Zaborów	Łazisko	40	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	po Niemcu Romerze
10	Józefów	Mroga Dolna	6,28	" " "	" " Gust.
11	Kiełbasa	" "	4+4,15	" " "	" " Hamanie Jul.
12	Tymianka	Bratoszewice	21,28	" " " męska i żeń.	" " Franeman Otto
13	Felicjanów Stary	Długie	13,38	" " " " "	" " Bucholz Her.
				Powiat Łęczyca	
1	Tkaczew	Tkaczew	70	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Małachowice	Rogoźno	21	" " " " "	
3	Pradzew	Topola	62,80	" " " " "	
4	Piekary	Piątek	33	" " " " "	
5	Czarnopole	Tum	50,70	" " " " "	
6	Byszew	Witonia	62,80	" " " " "	
7	Golice	Poddębice	19,96	" " " " "	
8	Sławoszów	Mazew	101,27	Gimn. Rolnicze	
9	Srebrna	Sobótka	154	Liceum Rolnicze	
10	Grabów	Grabów	19	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
11	Ner	Gostków	35	" " " " "	
12	Dalików	Dalików	19,50	" " " " "	
13	Chociszew	Chociszew	10	" " "	
14	Gostków	Gostków	90,50	Pow. Szk. G. W.	
15	Siedlce	Topole	118,80	" " "	
16	Bałków	Piątek	35,50	Gm. Szk. Roln. żeńska	

L. p.	Nazwa obiektu i miejscowość	Gmina	Obszar ogólny w ha	Typ szkoły	Uwagi
	Powiat Skierniewice				
1	Rzeczków	Grzymkowice	28,60	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Celigów	Głuchów	28,16	Uniwersytet Ludowy	
3	Wadrogów	Kowiesy	14,44	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
4	Wola Pękoszewska	„	45,76	Pow. Szk. G. W.	przychod. zwierząt
5	Lisowola	Korabiewice	8	Gm. Szk. Roln.	
6	Kamion	Doleck	42	Pow. Szk. G. W.	
7	Zazdrość	„	13	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
8	Rzędków Stary	Dębowa Góra	31	„ „ „ „ „	
9	Winna Góra	Słupia	20	„ „ „ „ „	gosp. po Niemcu Kirsche
10	Budy Grabskie	Skierniewka	19	„ „ „ „ „	„ „ Koberstein
11	Białynin	Głuchów	10	„ „ „ „ „	
	Powiat Łask				
1	Mikołajewice	Lutomiersk	18	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Wola Zaradzyńska	Widzew	12	„ „ „ „ „	
3	Dobroń	Dobroń	20,72	„ „ „ „ „	
4	Wronowice	Łask	19	„ „ „ „ „	
5	Buczek-Szadek	Buczek	15	„ „ „ „ „	
6	Przatów	Bałusz	17	„ „ „ „ „	
7	Piorunów	Wodzieradzyń	49	„ „ „ „ „	
8	Pstrokonie	Zapolice	34	„ „ „ męska	
9	Ptaszkowice	„	21	„ „ „ żeńska	
10	Wola Marzeńska	Pruszków	22,40	„ „ „ męska i żeń.	
11	Podule	Sędziejowice	14	„ „ „ „ „	
12	Chociw	Chociw	17	„ „ „ „ „	
13	Dzbanki	Szczerców	10	„ „ „	
14	Przecznica	Wygiełzów	25	„ „ „ męskie i żeń.	
15	Ostrów	Łask	60,30	Liceum Ogrodnicze	
16	Karniszewice	Górka Pabian.	19,50	Gm. Szk. Roln. Gosp.	po Niemcu Krusche
17	Huta Dłutowska	Dłutów	21,84	„ „ „ męska i żeń.	„ „ Gust A.
18	„ „	„	12	Uniwersytet Ludowy	„ „ Eisercie
19	„ „	„	60	Pow. Szk. G. W.	„ „ Thomenie
	Powiat Rawa Mazowiecka				
1	Stara Wieś	Stara Wieś	7,9	Gm. Szk. Roln. męska	
2	Rzeczyca	Rzeczyca	10	„ „ „ „	
3	Bartoszówka	Gortatowice	11	„ „ „ „	
4	Józefin Stary	Budziszowice	4,56	„ „ „ „	
5	Babsk Poduch.	Marianów	4,5	Pow. Szk. G. W.	
6	Ossowice	Regnów	6	Uniwersytet Ludowy	
7	Biała Żórawia	Biała	15	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
8	Paprotnia	Lubania	17,50	„ „ „ „ „	
9	Boguszyce	Boguszyce	7,12	„ „ „ „ „	
10	Wola Chojnata	Stara Wieś	12,20	„ „ „ „ „	
11	Nowe Miasto	Góra	10	„ „ „	
12	Czerniewice	Czerniewice	4,43	Gm. Szk. Roln.	
13	Duchowizna	Rawa Maz.	10	„ „ „	
14	Trębaczew	Trębaczew	30	„ „ „ męska i żeń.	
	Powiat Opoczno				
1	Stawowiczki	Topolin	16,80	Gm. Szk. Roln. M. i Z.	
2	Dąbrówka	Drzewica	19,13	„ „ „ „ „	
3	Smogorzew	Goździków	24,49	„ „ „ „ „	
4	Wywóz	Kszczonów	18,50	„ „ „ „ „	
5	Kunice	Kuniczki	20	„ „ „ „ „	
6	Machory	Machory	10	„ „ „ „ „	
7	Skórkowice		27,50	„ „ „ „ „	
8	Mniszków	Radonia	15,30	„ „ „ „ „	
9	Zbożenna	Skrzynisko	33,48	„ „ „ „ „	
10	Korytków	Stużno	13,50	„ „ „ „ „	
11	Dłużniewice	Topolice	21,93	„ „ „ „ „	
12	Wielkowola	Wielkowola	20	„ „ „ „ „	
13	Zajączków	Zajączków	30,95	„ „ „ „ „	
14	Przysucha	Przysucha	36,95	Pow. Szk. G. W.	Wydz. Min. Leśn.

L. p.	Nazwa obiektu i miejscowość	Gmina	Obszar ogólny w ha	Typ szkoły	Uwagi
				Powiat Radomsko	
1	Maluszyn	Maluszyn	10	Gm. Szk. Roln.	
2	Łochynia	Kruszyna	14,88	,, ,, ,, męska i żeń.	
3	Pławno	Pławno	10	,, ,, ,,	
4	Jedlno	Radziechowice	186	Gimn. Wodno-Melior.	
5	Radoszewnica	Koniecpol	10	Gm. Szk. Roln.	
6	Kuźnica	Konary	10	,, ,, ,,	
7	Skąpa	Zamoście	10	,, ,, ,,	
8	Odrowąż	Wielgomłyny	10	,, ,, ,,	
9	Stróża	Prząśnica	10	,, ,, ,,	
10	Chorzenice	Rzeki	14,96	,, ,, ,, męska i żeń.	
11	Przerąb	Przerąb	10	,, ,, ,,	
12	Kodrab	Dmenin	10	,, ,, ,,	
13	Kocierzawy	Gosławice	10	,, ,, ,,	
14	Sokola Góra	Masłowice	10	,, ,, ,,	
15	Makowiska	Pajęczno	17,45	,, ,, ,, męska i żeń.	
16	Garnek	Garnek	33,30	,, ,, ,, ,, ,,	
17	Dubidze	Brzeźnica	20	,, ,, ,, ,, ,,	
18	Chorzenice	Brudzice	10	,, ,, ,,	
19	Dąbrowa Zielona	,,	9	,, ,, ,,	
20	Dobroszyce	Dobroszyce	10	,, ,, ,,	
21	Żytno	Żytno	30	Pow. Szk. G. W.	
22	Strzałków	Gidle	61,50	Gimn. Roln.	
23	Kruszyna	Kruszyna	62	Uniwersytet Ludowy	
				Powiat Piotrków	
1	Raciborowice	Raciborowice	17	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Strzyżewice	Bujny Szlach.	25	,, ,, ,, ,, ,,	
3	Golesze	Golesze	13,80	,, ,, ,, ,, ,,	
4	Sobaków	Gorzkowice	13,20	,, ,, ,, ,, ,,	
5	Rusociny	Gubice	15	,, ,, ,, ,, ,,	
6	Gorzedów	Kamieńsk	10	,, ,, ,, ,, ,,	
7	Łękińsko	Kleszczów	15	,, ,, ,,	
8	Koło	Ręczno	16	,, ,, ,, męska i żeń.	
9	Rękoraj	Podolin	10	,, ,, ,,	
10	Straszów	Rozprawa	28,70	,, ,, ,, ,, ,, ,, męska i żeń.	
11	Parzniewice	Parzniewice	37	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
12	Rokszyce	Szydłów	25	,, ,, ,, ,, ,,	
13	Kluki	Kluki	10	,, ,, ,,	
14	Lubiatów	Bogusławice	22,43	,, ,, ,, męska i żeń.	
15	Głupice	Wadlew	16,80	,, ,, ,, ,, ,,	
16	Jeżów	Krzyżanów	22	,, ,, ,, ,, ,,	
17	Łękawa	Łękawa	45	,, ,, ,, ,, ,,	
18	Bujny	Krzyżanów	70	Liceum Rolnicze	
19	Bełżatka	Piotrków	63,46	Pow. Szk. G. W.	
20	Mokracz		13	Gm. Szk. Roln.	
21	Domiechowice		12,5	,, ,, ,,	
22	Trzepnica	Ręczno	10	,, ,, ,,	
				Powiat Łódź	
1	Gospodarz	Gospodarz	10	Gm. Szk. Roln.	
2	Proboszczowice	Lućmierz	14,50	,, ,, ,, męska i żeń.	
3	Grzymkowa Wola	Rąbień	24,30	Szkoła Spółdz.	użytkuje Zw. Rew. R. P.
4	Charbice Dolne	Puczniew	17,30	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
5	Wiskitno	Wiskitno	21,70	,, ,, ,, ,, ,,	
6	Żabiczki	Babice	18	,, ,, ,, ,, ,,	
7	Smulsko	Brus	13	,, ,, ,, ,, ,,	
8	Remiszewice	Czarnocin	16,80	,, ,, ,, ,, ,,	
9	Brus Górny	Brus	30	Uniwersytet Ludowy	
10	Radogoszcz		11,10	Gimn. Ogrodn.	posp. pon. Lange i Szwarc Helm
11	Krogulec	Brzeżyca	21,28	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	po Fredzie Sonne i Żyd. Lipszyc
12	Starowa Góra	Gospodarz	10,50	,, ,, ,, ,, ,,	po Hugenie Franku
13	Wola Rakowa	Brujce	10	,, ,, ,, ,, ,,	,, Nytzke Aug.

L. p.	Nazwa obiektu i miejscowość	Gmina	Obszar ogólny w ha	Typ szkoły	Uwagi
				Powiat Wieluń	
1	Lututów	Lututów	77	Szkoła Roln.	
2	Chatów	Kurów	20	Gm. Szk. Roln. męska i żen.	
3	Galewice	Wieruczów	10	,, ,, ,,	
4	Skomlin	Skomlin	10	,, ,, ,,	
5	Makowszczyzna	Dzietrzkowice	9,7	,, ,, ,,	
6	Kąty Walichowskie	Sokolniki	27,92	,, ,, ,, męska i żen.	
7	Naramice	Naramice	15	,, ,, ,, ,, ,,	
8	Berezie Małe	Kiełczygłów	13,85	,, ,, ,, ,, ,,	
9	Kuźnice Grab.	Kuźnice Grab.	38,02	,, ,, ,, ,, ,,	
10	Żytniów D.	Równiki	18,75	,, ,, ,, ,, ,,	
11	Łaszew	Nierzyce	1,45	,, ,, ,,	
12	Działoszyn	Działoszyn	10	,, ,, ,,	
13	Sienkowice	Sienkowice	10	,, ,, ,,	
14	Radoszewice	Radoszewice	10,27	,, ,, ,,	
15	Konopnica	Konopnica	19	,, ,, ,, męska i żen.	
16	Olewin	Starzenice	20,9	,, ,, ,, ,, ,,	
17	Opojewice	Żychlin	21	,, ,, ,, ,, ,,	
18	Wielgie	Skrzynno	27	Szkoła Spółdz.	użytkuje Zw. Rew. R. P.
19	Ożarów	Skomlin	24,4	Gm. Szk. Roln. męska i żen.	
20	Mokrsko	Mokrsko	46	Uniwersytet Ludowy	
				Powiat Końskie	
1	Giełzów	Gowarczów	21,86	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Ruda Pilczycka	Pianów	50,16	,, ,, ,, ,, ,,	
3	Chlewiska	Chlewiska	14	,, ,, ,, ,, ,,	
4	Paszkowice	Sworzvń	11,26	,, ,, ,, ,, ,,	
5	Borkowice	Borkowice	30	Pow. Szk. G. W.	
6	Starzechowice		11	Gm. Szk. Roln.	
				Powiat Kutno	
1	Siemienice	Krzyżanówek	30	Gm. Szk. Rol . męska i żeń.	
2	Szleszynek	Dobrzelin	9,30	,, ,, ,,	
3	Malina	Kutno	71,40	Szkoła Roln. Spółdz.	
4	Imielno	Łanięta	22,50	Gm. Szk. Rol . męska i żeń,	
5	Pobórz	Oporów	11	,, ,, ,,	
6	Bielice	Krośniewice	7,20	,, ,, ,,	
7	Kołomia	Błonie	11,70	,, ,, ,, męska i żeń.	
8	Rycerzew	Rdutów	18,20	,, ,, ,, ,, ,,	
9	Pniewo-Ostałew		13,50	,, ,, ,, ,, ,,	
10	Sójki	Sójki	12,70	,, ,, ,, ,, ,,	
11	Orłów	Woiszyce	43,50	,, ,, ,, ,, ,,	,, ,, ,, ,,
12	Dobrzelin	Dobrzelin	36	Lic. Przemysłu Roln.	
13	Grochów	Łanięta	77,70	Pow. Szk. G. W.	
14	Krzyżanówek		8	Gm. Szk. Roln.	
				Powiat Łowicz	
1	Łasieczniki	Nieborów	15	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
2	Łyszkowice	Łyszkowice	35	,, ,, ,, ,, ,,	
3	Domaradzyń	Lubianków	17,50	,, ,, ,, ,, ,,	
4	Bielawy-Mroga	Bielawy	21,85	,, ,, ,, ,, ,,	
5	Jackowice	Bąków	22,80	,, ,, ,, ,, ,,	
6	Stępów	Kiernozia	19,20	,, ,, ,, ,, ,,	
7	Krasnów	Bolimów	16	Gm. Szk. Roln. męska i żeń.	
8	Kiernozia	Kiernozia	34,55	Gimn. Roln.	
9	Zabrzenia	Głowno	89,69	Pow. Szk. G. W. Ogrodn.	
10	Boczki	Jeziorko	14,50	Uniwersytet Ludowy	
11	Bednary	Kąpina	10	Gm. Szk. Roln.	gosp. poniem. po Stenelle Herm.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 40

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, Zam. 2064.